

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
ตามแนวความคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

วรรณศิริ ประจันโน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
กุมภาพันธ์ 2560
ลิขสิทธิ์นี้เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์และคุยฎีนิพนธ์
จากมหาวิทยาลัยบูรพา ปีงบประมาณ 2559

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยมุ่งมั่นของผู้วิจัย และด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.พรนภา หอมสินธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง และเอาใจใส่เป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา อาจารย์ประจำคณะสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และดร.เขมรดี มาสิงบุญ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาตรวจแก้ไขและวิจารณ์ผลงาน ทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฤดี ปุ๋งบางกะดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชีระรังสิกุล รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ เดียววิเศษ รองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา และ ดร.พรฤดี นิธิรัตน์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนและครูประจำชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ทุกท่าน ณ โรงเรียนบ้านแก้ว โรงเรียนวัดทองทั่ว โรงเรียนวัดพลับพลา โรงเรียนวัดไผ่ล้อม โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี โรงเรียนบ้านมะขาม โรงเรียนวัดเวฬุวัน และโรงเรียนมิตรภาพ 20 จังหวัดจันทบุรี ที่กรุณาให้ความสนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบพระคุณ กลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี หัวหน้าภาควิชาการพยาบาลอนามัยชุมชน ตลอดจนเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่กรุณาให้โอกาส ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจ และสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษาต่อ

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บุพการี บุรพจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความรู้ และประสบความสำเร็จในการศึกษาในครั้งนี้

วรรณศิริ ประจันโน

57920187: สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน, พย.ม. (การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน)

คำสำคัญ: แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม/ พฤติกรรมทางเพศ/
ช่องทางการเข้าถึงสื่อ/ อิทธิพลของเพื่อน/ นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

วรรณศิริ ประจัน โน: ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
ตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (FACTORS INFLUENCING
SEXUAL BEHAVIORS AMONG PRIMARY SCHOOL STUDENTS BASED ON THE
INFORMATION-MOTIVATION-BEHAVIORAL SKILLS MODEL) คณะกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์: รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์, Ph.D., พรนภา หอมสินธุ์, Ph.D., 103 หน้า. ปี 2560.

ปัจจุบันพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นปัญหาสังคมและสาธารณสุขที่ส่งผลกระทบต่อปัญหา
การตั้งครรภ์ในวัยเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศและ
ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยคือ
แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 306 คน ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย รวบรวมข้อมูลโดยใช้
แบบสอบถาม การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ การรับรู้ความรุนแรง ของโรคเอดส์และการ
ตั้งครรภ์ การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับ
ผู้ปกครอง การควบคุมกำกับของผู้ปกครอง การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่
การมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมทางเพศ โดยมีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ .70, .83, .72, .74,
.70, .85 และ .72 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา และสถิติการวิเคราะห์สมการถดถอย
พหุคูณแบบเชิงชั้น

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 10.6 ในเพศชาย และร้อยละ 0.5
ในเพศหญิง ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายโดยควบคุมปัจจัยด้านเพศ พบว่า การรับรู้การมีพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศของเพื่อน ($\beta = 0.33, p < .001$) การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ ($\beta = 0.24, p < .001$)
การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ($\beta = -0.16, p < .001$) การรับรู้ความสามารถใน
การปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -0.12, p < .05$) ร่วมกันทำนายพฤติกรรมทาง
เพศได้ร้อยละ 30.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($R^2 = .31, p < .05$)

ผลการศึกษานี้เสนอแนะว่า ควรส่งเสริมให้เด็กวัยเรียนมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม
โดยการปรับเปลี่ยนการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและผลกระทบจากการมีพฤติกรรมเสี่ยง
ทางเพศ การส่งเสริมการเข้าถึงสื่อที่เหมาะสม และการฝึกทักษะการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมี
เพศสัมพันธ์

57920187: MAJOR COMMUNITY NURSE PRACTITIONER; M.N.S.
(COMMUNITY NURSE PRACTITIONER)

KEYWORDS: IMB MODEL/ SEXUAL BEHAVIORS/ SEXUAL MEDIA/
PEER PRESSURE/ PRIMARY SCHOOL STUDENTS

WANSIRI PRACHANNO: FACTORS INFLUENCING SEXUAL BEHAVIORS
AMONG PRIMARY SCHOOL STUDENTS BASED ON THE INFORMATION-
MOTIVATION-BEHAVIORAL SKILLS MODEL. ADVISORY COMMITTEE: RUNGRAT
SRISURIYAWET, Ph.D., PORNNAPA HOMSIN, Ph.D. 103 P. 2017.

Currently, sexual risk behaviors among adolescents have become important social and public health concern resulting in a drastic increase of teenage pregnancy among school age students. Therefore, this study aimed to study sexual behaviors and to examine predictors of sexual behaviors among primary school students. Information-motivation-behavioral skills model was used as a conceptual framework in this study. Participants were 306 primary school students (grade 6th) in Chanthaburi selected by simple random sampling. Data were collected by questionnaires of sexual media access, perceived severity of AIDS and pregnancy, perceived friends' sexual risk behaviors, convenience to communication with parents about sex, parental monitoring, self-efficacy for sex refusal, and sexual behaviors. Their reliabilities were .70, .83, .72, .74, .70, .85 and .72. Data were analyzed by descriptive statistics and hierarchical multiple regression.

Findings demonstrated that 10.6% of males and 0.5% of females were sexually active. Hierarchical regression analysis controlling gender showed that perceived friends' sexual risk behaviors ($\beta = 0.33, p < .001$), pornography access ($\beta = 0.24, p < .001$), perceived severity of AIDS and pregnancy ($\beta = -0.16, p < .001$), and self-efficacy for sex refusal ($\beta = -0.12, p < .05$) accounted for 30.6% of variance in sexual behaviors ($R^2 = .31, p < .05$).

Results suggest that appropriate sexual behaviors among school age students could be promoted by changing their perceived sexual risk behaviors and its effects, guiding appropriate media access, and training their sex refusal skills.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	7
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย	9
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
พัฒนาการวัยรุ่นตอนต้น.....	12
พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	15
แนวคิดแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information-motivation-behavioral skills model [IMB]).....	19
ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น	24
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง.....	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	39
4 ผลการวิจัย	40
ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล.....	40
ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ศึกษา	42
ส่วนที่ 3 พฤติกรรมทางเพศ.....	48
ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
5 สรุปและอภิปรายผล	53
สรุปผลการวิจัย.....	53
อภิปรายผลการวิจัย	54
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	59
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	60
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก ..	68
ภาคผนวก ก	69
ภาคผนวก ข	79
ภาคผนวก ค.....	81
ภาคผนวก ง.....	88
ภาคผนวก จ.....	98
ประวัติย่อของผู้วิจัย	103

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน	31
2	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล	40
3	ช่วงของระดับคะแนน คะแนนต่ำสุดและสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่ศึกษา	43
4	จำนวน และร้อยละของการเข้าถึงสื่อช่วยการเรียนรู้ศึกษาทางเพศ	43
5	จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์	44
6	จำนวน และร้อยละของการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน	45
7	จำนวน และร้อยละของความสนใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง	46
8	จำนวน และร้อยละของการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	46
9	จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรม ที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	47
10	จำนวน และร้อยละของพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย	49
11	เปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย	50
12	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม ทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย	52
13	ค่า Skewness และ Kurtosis เพื่อทดสอบการกระจายของตัวแปร	99
14	ค่า Durbin-Watson เพื่อทดสอบ Autocorrelation	100
15	ค่า Collinearity Statistics เพื่อทดสอบ Multicollinearity	101
16	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น	102

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
2	Information-motivation-behavioral skills model [IMB].....	21
3	ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	32

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันเป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับประเทศไทย ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นที่ยังคงสะสมและมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยเห็นถึงความสำคัญของปัญหายูธวีรณดังกล่าว จึงมีนโยบายแผนงานการดำเนินการในการจัดการสุขภาพในวัยรุ่น โดยยุทธศาสตร์ของกระทรวงสาธารณสุข ประจำปีงบประมาณ 2558 (เฉพาะยุทธศาสตร์เน้นหนัก) เน้นที่ยุทธศาสตร์ที่ 1 คือ พัฒนาสุขภาพตามกลุ่มวัย กลุ่มวัยรุ่น (15-21 ปี) มีตัวชี้วัดระดับกระทรวง ได้แก่ อัตราการคลอดมีชีพในหญิงอายุ 15-19 ปี ไม่เกิน 50 ต่อประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี พันคน ระดับเขตสุขภาพ ได้แก่ ร้อยละของการตั้งครรภ์ซ้ำในวัยรุ่น อายุ 15-19 ปี ไม่เกินร้อยละ 10.0 และร้อยละของเด็กและเยาวชนอายุ 15-24 ปี ที่มีการป้องกันตนเองโดยการใช้อย่างอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดร้อยละ 67.0

สถานการณ์ของสุขภาพวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากอดีต จะเห็นได้จากแนวโน้มของการเข้าสู่วัยรุ่นนั้นเร็วขึ้น โดยเพศชายเริ่มมีพัฒนาการทางเพศตั้งแต่อายุประมาณ 9-10 ปี ส่วนเพศหญิงคือเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรกเร็วขึ้น เฉลี่ยอายุช่วง 12.1-12.5 ปี (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย, 2557) และจากสถิติล่าสุดผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อ HIV ประเทศไทย พ.ศ. 2555 (สำนักโรคบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2556) พบว่าอายุที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปี พ.ศ. 2549-2555 อายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุประมาณ 12.2- 13.2 ปี และ 12.3-13.4 ปี ตามลำดับ นอกจากนี้ข้อมูลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อ HIV ประเทศไทย พ.ศ. 2556 (สำนักโรคบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2557) ยังพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาแล้วมีสัดส่วนที่สูงขึ้น โดยเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วร้อยละ 24.7 ในปี พ.ศ. 2552 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25.9 ในปี พ.ศ. 2556 ส่วนเพศหญิงนั้นก็มึแนวโน้มของประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นเช่นกัน โดยในปี พ.ศ. 2552 พบร้อยละ 13.9 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 17.2 ในปี พ.ศ. 2556 ซึ่งแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มไม่พึงประสงค์มากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเพียงระหว่างเพศชายและหญิง จะพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมความเสี่ยงที่ไม่แตกต่างกันมาก โดยมีอายุที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น และแนวโน้มการมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่สูงขึ้น

นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีพฤติกรรมทางเพศที่มีความเสี่ยงสูง ได้แก่ การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน จากการสำรวจความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นไทย พบว่า วัยรุ่นมีคู่นอนเฉลี่ย 1-2 คน และวัยรุ่นบางคนมีคู่นอนมากถึง 20 คน ร้อยละ 8.5 (วีระชัย สิทธิปิยะสกุล, พิษานัน หนูวงษ์, รัชณี ลักษิตานนท์ และเบญญา ยมสาร, 2556) และจากการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อ HIV ประเทศไทย พ.ศ. 2556 (สำนักโรคบาติวิทยา กรมควบคุมโรค, 2557) พบว่า การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น เพศชายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการ (ร้อยละ 100.0) แฟนหรือคนรัก (ร้อยละ 67.0) หญิงอื่น (ร้อยละ 66.7) และผู้ชาย (ร้อยละ 65.8) ส่วนเพศหญิงพบการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคนรัก (ร้อยละ 65.0) และชายอื่น (ร้อยละ 40.9) ซึ่งจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นหรือชายอื่นโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยจะพบว่า เพศหญิงมีความเสี่ยงสูงกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในระดับพื้นที่ เช่น ในจังหวัดพัทลุงและสงขลาที่พบว่า วัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษามีเพียงร้อยละ 37.8 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งและใช้ได้ถูกวิธี และมีเพียงร้อยละ 19.6 เท่านั้นที่มีการคุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก (จิตติพร อิงคदारวงศ์, สุริย์พร กฤษเจริญ, กัญจณี พลอินทร์ และญาวานี จรูญศักดิ์, 2550)

จะเห็นได้ว่าข้อมูลการเฝ้าระวังเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศเป็นข้อมูลของนักเรียนมัธยมศึกษาขึ้นไป ข้อมูลในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษายังไม่มีการรายงานข้อมูลระดับชาติ มีเพียงการศึกษาวิจัยในระดับพื้นที่ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาล่าสุดของ วรวรรณ์ ทิพย์วาริรัมย์, อาภาพร เผ่าวัฒนา และปัญญารัตน์ ลาภวงส์วัฒนา (2556) ที่ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชายระดับประถมศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ที่พบว่า พฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นชายระดับประถมศึกษานั้น มีแฟน ร้อยละ 26.8 มีพฤติกรรมนั่งชิดกับแฟนถึงร้อยละ 76.7 จับมือ ร้อยละ 40.0 หอมแก้ม ร้อยละ 20.0 และการจูบปากและสัมผัสสนอกร่มผ้าได้ส่วนเอว ร้อยละ 6.7 นั้นสะท้อนให้เห็นถึงองค์ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นตอนต้นยังมีอยู่อย่างจำกัด การทำความเข้าใจในสภาพปัญหาและสาเหตุที่แท้จริงเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในเชิงการป้องกันสภาพปัญหามารดาวัยรุ่น หรือการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นตั้งแต่ระยะแรก เพื่อมิให้ทวีความรุนแรงไปมากกว่าในปัจจุบัน และอาจช่วยชะลอปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นให้ลดลงได้

จากพฤติกรรมทางเพศที่มีความเสี่ยงสูงของวัยรุ่นที่กล่าวข้างต้น ส่งผลให้เกิดปัญหาและผลกระทบตามมาอย่างเห็นได้ชัดเจน ได้แก่ ปัญหาการตั้งครรภ์ ปัญหาโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่น จากสถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน

ของ สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย (2556 ก) พบว่า แนวโน้มการคลอดบุตรของมารดาวัยรุ่นยังมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งแนวโน้มใน 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2546-2556) มารดาคลอดอายุ 10-19 ปี พบร้อยละ 12.9 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 16.8 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นมีการทำแท้ง เนื่องจากไม่ตั้งใจตั้งครรภ์และไม่มีการคุมกำเนิด อายุต่ำกว่า 15 ปีสูงถึงร้อยละ 95.5 (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2557) และจากสถานการณ์การทำแท้งในประเทศไทย พ.ศ. 2555 ยังพบว่า เป็นการทำแท้งด้วยตนเองที่มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 20.0 ในปี พ.ศ. 2554 และร้อยละ 14.5 ในปี พ.ศ. 2555 และเป็นการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย ร้อยละ 5 โดยการใส่ของแข็งและของเหลวทางช่องคลอด หรือการบีบหน้าท้อง เป็นต้น (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย, 2556 ก) ซึ่งผลกระทบต่อส่วนใหญ่เกิดผลกับวัยรุ่นเพศหญิงมากกว่า

ด้านการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จากรายงานสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ในประเทศไทย พ.ศ. 2557 (สำนักโรคบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2558 ก) จำแนกตามช่วงอายุพบว่าวัยรุ่น (10-19 ปี) มีผู้ติดเชื้อเอดส์ ร้อยละ 1.26 และจากรายงานการจับตาโรคและภัยสุขภาพของสำนักโรคบาดวิทยา กรมควบคุมโรค (2558 ข) พบว่า สถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของประเทศในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2548-2557) กลุ่มประชากรวัยรุ่นมีแนวโน้มของอัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่อประชากรแสนคนสูงขึ้น โดยเพิ่มจาก 7.53 คนต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ. 2548 เป็น 34.50 คนต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2557 เมื่อจำแนกตามโรคจากรายงานการเฝ้าระวังโรคประจำปี พ.ศ. 2557 (สำนักโรคบาดวิทยา กรมควบคุมโรค, 2558 ข) พบโรคซิฟิลิสในกลุ่มอายุ 15-24 ปี มีอัตราป่วยสูงสุด มีอัตราป่วยเท่ากับ 103.37 ต่อประชากรแสนคน และมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตัววัยรุ่นเองแล้ว ปัญหาพฤติกรรมทางเพศนั้นยังส่งผลกระทบต่อด้านเศรษฐกิจและสังคมด้วย โดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิง ที่ต้องเป็นมารดาวัยรุ่นด้วยความไม่พร้อม มารดาวัยรุ่นมีโอกาสสูงที่จะหยุดการศึกษากลางคันหรือเรียนไม่จบ ส่งผลให้วัยรุ่นเหล่านี้มีระดับการศึกษาที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ทำให้เสียโอกาสในการได้ทำงานที่ดี จากผลการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับผลของการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นกับผลกระทบทางด้านสุขภาพของ สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย (2557) พบว่า มารดาวัยรุ่นตงงานสูงถึงร้อยละ 59.0 และมีรายได้อยู่ในกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุดของประเทศร้อยละ 45.0 จากผลกระทบที่กล่าวมาข้างต้น หากปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ผ่านไปได้อย่างปลอดภัยต่ออนาคตของประเทศไทยอย่างแน่นอน เนื่องจากประชากรที่เกิดขึ้นจากมารดาวัยรุ่นนั้น มีสุขภาพที่ไม่สมบูรณ์ ทำให้กลายเป็นคนที่มีประสิทธิภาพน้อยหรือขาดประสิทธิภาพได้ เพราะเด็กในวันนี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า

หากสุขภาพของเด็กไม่ว่าจะทางกาย ทางจิตใจ หรือทางสังคม ไม่ได้ได้รับการดูแลตามที่ควรจะเป็น นั้นย่อมหมายถึงอนาคตประเทศจะมีประชากรในวัยผู้ใหญ่ที่ไม่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาประเทศ

ทั้งนี้พื้นที่จังหวัดจันทบุรีก็เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่เผชิญกับปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นที่สูงขึ้น จากข้อมูลรายงานสถานการณ์การคลอดบุตรของวัยรุ่นไทย ปี พ.ศ. 2556 (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2557) พบว่า จังหวัดจันทบุรีอยู่ในลำดับที่ 9 ของประเทศ ที่พบอัตราการคลอดบุตรของวัยรุ่นอายุ 15-19 ปี ต่อหญิงวัยเดียวกัน (พันคน) สูงถึงร้อยละ 53.70 นอกจากนี้ยังพบว่า อายุของบิดามารดาวัยรุ่นยังลดต่ำลงเรื่อย ๆ โดยต่ำสุดอยู่ที่อายุ 13 ปี ข้อมูลเหล่านี้ได้สะท้อนถึงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ของวัยรุ่นหญิงในจันทบุรี กำลังมีปัญหาเช่นเดียวกับปัญหาในระดับประเทศที่กล่าวข้างต้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า การศึกษา การศึกษาด้านพฤติกรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่ม พฤติกรรมการปฏิบัติตัว การแต่งกาย การคู่อื้อ การเที่ยวเตร่ การดื่มแอลกอฮอล์ ที่อาจทำให้เกิดการย่ำแย่อารมณ์ทางเพศและนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การศึกษาของ สุภารัตน์ บุญเทียม, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรณภ หอมสินธุ์ (2558) ซึ่งลักษณะการศึกษาพฤติกรรมจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และความชุกของปัญหาการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นอายุต่าง ๆ กัน เช่น นักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย หรือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นกลุ่มวัยรุ่นตอนปลาย ที่มีแนวโน้มมีความชุกของการมีเพศสัมพันธ์สูง ดังนั้นการศึกษาที่ผ่านมาจึงสอบถามเกี่ยวกับการมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และหรือศึกษาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน (การใช้ถุงยางอนามัย หรือการใช้ยาคุมกำเนิด) ในขณะที่กลุ่มที่อายุน้อยกว่านั้น คือเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น (อายุช่วง 10-13 ปี) ที่มีการเปลี่ยนผ่านจากประถมศึกษาเป็นมัธยมศึกษา กลุ่มนี้ยังได้รับการศึกษาน้อยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่ถูกเข้าใจว่าเป็นกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย

อย่างไรก็ตามบริบทของปัญหาวัยรุ่นได้เปลี่ยนไปอย่างมากในรอบ 20 ปี ดังที่กล่าวข้างต้น เด็กเข้าสู่วัยรุ่นเร็วขึ้น และเริ่มมีประสบการณ์ทางเพศเร็วขึ้นด้วย ดังจะเห็นได้จากการศึกษาล่าสุดของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชายระดับประถมศึกษา จ.พิจิตร โลก ที่พบว่าพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นชายระดับประถมศึกษานั้น มีแฟน ร้อยละ 26.8 มีพฤติกรรมนั่งชิดกับแฟนถึงร้อยละ 76.7 จับมือ ร้อยละ 40.0 หอมแก้ม ร้อยละ 20.0 และการจูบปากและสัมผัสสนอกร่มผ้าได้ส่วนเอน ร้อยละ 6.7 นั่นสะท้อนให้เห็นถึงองค์ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นตอนต้นยังมีอยู่อย่างจำกัด การทำความเข้าใจ

ในสภาพปัญหาและสาเหตุที่แท้จริงเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในเชิงการป้องกันสภาพปัญหาการคว่ำยรุ่น หรือการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นตั้งแต่ระยะแรก เพื่อมิให้ทวีความรุนแรงไปมากกว่าในปัจจุบัน และอาจช่วยชะลอปัญหาการคว่ำยรุ่นให้ลดลงได้

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่ผ่านมามีทั้งต่างประเทศและในประเทศ พบว่ามีปัจจัยหลายระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศ หรือการตั้งครภไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่น ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็นปัจจัยด้านบุคคล และปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

ปัจจัยด้านบุคคล พบว่าความรู้เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการใช้ถุงยางอนามัยไม่มีผลต่อประสบการณ์ทางเพศ (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556) การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางเพศในนักเรียนอาชีวศึกษา (รวมพร คงกำเนิด, ศิริอร สินธุ และจิตชนช ทองคง, 2555) การรับรู้สมรรถนะแห่งตนในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในกลุ่มวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2557; ศคินันท์ พันธุ์สุวรรณ, กนกพิชญ์ วงศ์ใหญ่ และปานิสรา หลีก้วน, 2556) การมีทักษะการใช้ถุงยางอนามัย การป้องกันการตั้งครภ และการจัดการปัญหาที่เกิดจากเพศสัมพันธ์มีผลต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และนันทน์ภัส สารพานิช, 2555) และความสามารถของตนในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ความสามารถของตนในการเจรจาต่อรองการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และความสามารถของตนในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (Diclemente, Santelli, & Crosby, 2009)

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม พบว่าต้นทุนชีวิตด้านเพื่อนและกิจกรรม และต้นทุนชีวิตด้านพลังครอบครัวความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น (ประไพศรี แสงชลินทร์, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2554) และอิทธิพลของพลังครอบครัว สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่นเพศหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 2 (สุภารัตน์ บุญเทียม และคณะ, 2558) นอกจากนี้ยังพบว่าในกลุ่มวัยรุ่นหญิง การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน และความไม่สะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับมารดา มีอิทธิพลต่อการมีประสบการณ์ทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2557) และสอดคล้องกับการศึกษาของวรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ที่พบว่า การชักชวนของเพื่อนให้อ่านหนังสือ ไป่ และความสะดวกใจในการพูดเรื่องเพศกับพ่อแม่ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในเด็กวัยรุ่นชายระดับ

ประถมศึกษาปีที่ 4-6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 และการควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($p < .001$) (วัชรภรณ์ บัตรเจริญ, ปาหนัน พิษขยัญญู และอาภาพร เผ่าวัฒนา, 2555) การเข้าถึงสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปของวัยรุ่น จากการศึกษาพบว่า การดูสื่อลามกมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนอาชีวศึกษาปีที่ 2 (วิระชัย สิทธิปิยะสกุล และคณะ, 2556) ช่องทางการเข้าถึงสื่อและความสะดวกในการเข้าถึงสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเปิดรับสื่อสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การแต่งงานก่อนวัย และการทำงานในสถานบันเทิง (วัชรภรณ์ บัตรเจริญ และคณะ, 2555)

จากวรรณกรรมที่ทบทวนมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่เน้นศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่มีความหลากหลาย มีทั้งปัจจัยระดับบุคคล และสังคมสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุมทั้งปัจจัยเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะที่จำเป็นในการหลีกเลี่ยงการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป โดยมีอายุระหว่าง 12-19 ปี การศึกษาในวัยรุ่นตอนต้น ระดับประถมศึกษาตอนปลาย (อายุช่วง 10-13 ปี) ยังพบว่ามีการศึกษาจำนวนน้อย ในขณะที่วัยรุ่นมีประสบการณ์ทางเพศอายุน้อยลง ประกอบกับบริบทสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเอื้อต่อวัยรุ่นและเยาวชนให้มีพฤติกรรมทางเพศที่เร็วขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ ในกลุ่มนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องให้ความสำคัญในการเตรียมพร้อม หรือวางแผนทางในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่จะเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นได้ เป็นกลุ่มที่สำคัญเพราะการค้นหาแนวทางและวางแผนป้องกันปัญหาในช่วงก่อนก้าวเข้าสู่วัยรุ่น

การศึกษานี้ผู้วิจัยใช้ แบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information-motivation-behavioral skills model [IMB]) (Fisher & Fisher, 2000; Fisher, Fisher, & Harman, 2003; Fisher, Fisher, & Shuper, 2009) เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา เนื่องจากกรอบแนวคิดนี้สามารถอธิบายพฤติกรรมเสี่ยงและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อ HIV การคุมกำเนิดในวัยรุ่น และการลดความเสี่ยงในการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ กลุ่มวัยรุ่น ซึ่งครอบคลุมปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ปัจจัยด้านแรงจูงใจ และปัจจัยทักษะพฤติกรรม แนวคิด IMB นำเสนอไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนั้นอาศัยการได้รับข้อมูล การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะด้านพฤติกรรม เพื่อช่วยในการให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้ ซึ่งในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มตัวแปรที่ศึกษา

ดังนี้ คือ ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่ และปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ผลการศึกษานักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายนี้จะ เป็นข้อมูลที่สำคัญในการกำหนดแนวทาง และวางแผนป้องกันปัญหาในช่วงก่อนก้าวเข้าสู่วัยรุ่น รวมทั้งสามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นต่อไปได้

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดจันทบุรีเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ในจังหวัดจันทบุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ในจังหวัดจันทบุรี

2. เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายของการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรี

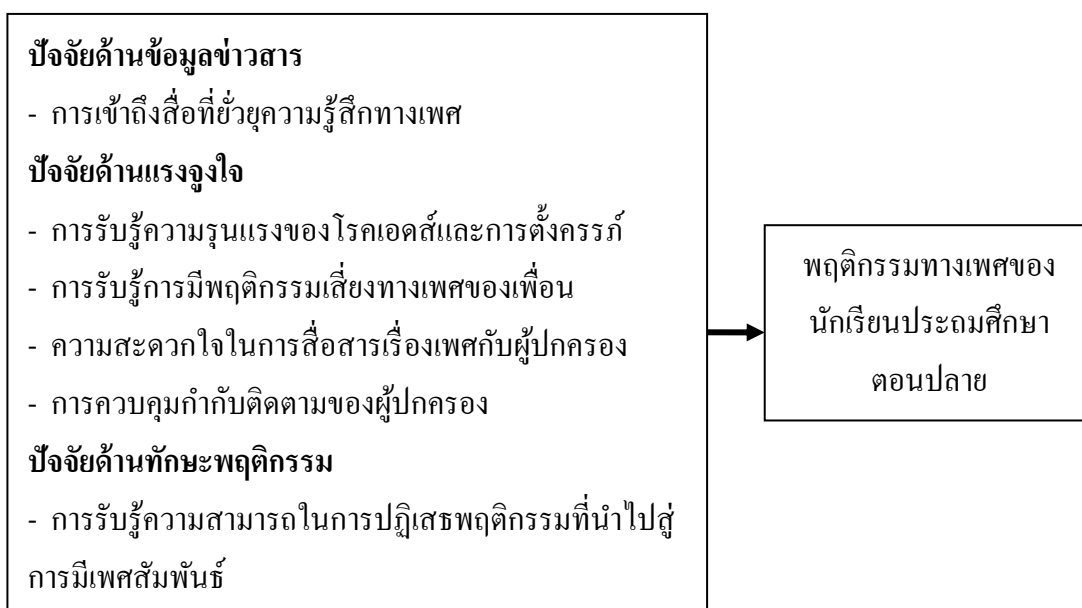
สมมติฐานของการวิจัย

การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษานี้ผู้วิจัยใช้ แบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะ พฤติกรรม (Information-motivation-behavioral skills model [IMB]) (Fisher & Fisher, 2000; Fisher et al., 2003; Fisher et al., 2009) เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาตามแนวคิด IMB ได้นำเสนอไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนั้นอาศัยการได้รับข้อมูล การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะด้านพฤติกรรม เพื่อช่วยในการให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้ ซึ่งครอบคลุมปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร คือข้อมูลความรู้ ข่าวสารที่ได้รับเกี่ยวกับ พฤติกรรมสุขภาพ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ คือแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรม ประกอบด้วยปัจจัยระดับ บุคคล เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึกต่อพฤติกรรมนั้น ปัจจัยระดับสังคม การรับรู้ของบุคคลว่ากลุ่มที่มีความสำคัญกับเขาต้องการให้เขาทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นมากน้อยเพียงใด ความตั้งใจที่จะทำ พฤติกรรมนั้น รวมถึงทัศนคติ และบรรทัดฐานความเชื่อทางสังคม และปัจจัยทักษะพฤติกรรม คือ การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใด จำเป็นต้องมีทักษะที่จำเป็นในการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ

ในการศึกษารุ่นนี้ปัจจัยที่ศึกษา ประกอบด้วย ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ การเข้าถึง สื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสาร เรื่องเพศกับผู้ปกครอง และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ จะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์และสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้น อารมณ์ทางเพศ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ช่วยอารมณ์ทางเพศ และการคบเพื่อน และท่องเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) กล่าวคือ การที่นักเรียนได้รับข้อมูลข่าวสารที่ช่วยความรู้สึทางเพศมาก จะทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่เหมาะสมขึ้นได้ นักเรียนมีที่การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศและการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองที่สูง และรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนน้อย รวมทั้งการที่นักเรียนรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้มาก ก็ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมขึ้นได้มาก นำเสนอกรอบแนวคิดวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlational design) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายทั้งเพศหญิงและชาย ในระบบการศึกษาของรัฐบาลที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่การศึกษาจังหวัดจันทบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย คือ นักเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ช่วงอายุ 10-13 ปี โรงเรียนสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดจันทบุรี
2. การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ หมายถึง การใช้บริการสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การดูโทรทัศน์ การดูภาพในนิตยสาร ภาพยนตร์ วีดีโอ วีซีดี อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ วัดโดยใช้แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อทางเพศ ที่ดัดแปลงจากแบบสอบถามของ วิไล คุณคำ (2552)
3. การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรรภ์ หมายถึง ความรู้สึกลหรือความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์

และการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร วัดโดยใช้แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ของผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรม

4. การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน หมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ที่ทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ วัดโดยใช้แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน คัดแปลงจากแบบสอบถามของ ฉมนน ธนินธญากร (2552)

5. ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง หมายถึง ความรู้สึกสบายใจหรืออึดอัดใจในการพูดคุยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย กับพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องการคุมกำเนิด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ อิทธิพลจากเพื่อนในการมีเพศสัมพันธ์ วัดโดยใช้แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง ที่คัดแปลงจากแบบสอบถามความสะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับพ่อแม่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของ รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2557)

6. การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนต่อพฤติกรรมการดูแลเอาใจใส่ การควบคุมกำกับของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน เช่น ผู้ปกครองรับทราบกิจกรรมของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ขณะอยู่ที่บ้าน อยู่ที่โรงเรียน หรืออยู่กับกลุ่มเพื่อน วัดโดยใช้แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง ที่คัดแปลงจากแบบสอบถามของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ (2554)

7. การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง ความเชื่อมั่นของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ในสถานการณ์ต่าง ๆ วัดโดยใช้แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถแห่งตนในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทางเพศ ที่คัดแปลงจากแบบสอบถามของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ (2554)

8. พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำ/ ปฏิบัติที่สนับสนุนในการมีเพศสัมพันธ์ และการกระทำหรือปฏิบัติที่ตอบสนองความต้องการทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ใช้ตามแนวคิดของ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2550) ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมทางเพศของเยาวชน 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่อช่วยอารมณ์ทางเพศ การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ช่วยอารมณ์ทางเพศ การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ การผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศ การคบเพื่อน และการท่องเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีคู่รักและคู่ครอง ผู้วิจัยเลือกมา 4 องค์ประกอบที่เหมาะสมกับกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่างและลดความซ้ำซ้อนกับตัวแปรอิสระที่ศึกษา ดังนี้

8.1 การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว หมายถึง การกระทำที่วัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์กันด้วยความสมัครใจทั้งสองฝ่าย โดยมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือในวัยเรียน ส่วนการสัมผัสเชิงชู้สาว หมายถึง การจับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ การลูบคลำกับเพื่อนต่างเพศในสถานที่สาธารณะหรือที่ลับตาคน

8.2 การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การที่วัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงมีการดื่มเบียร์ สุรา หรือการใช้ยาเสพติด เป็นการช่วยให้เกิดความรู้สึก กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

8.3 การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติของวัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงที่มีการแต่งกายรัศรูป โชว์สัดส่วน เช่น การใส่เสื้อผ้าบางจนเห็นทรวงตรง เอวต่ำ เอวลอย คอลึก เกะออก สายเดี่ยว การไม่ใส่เสื้อชั้นใน การใส่กระโปรงสั้น การแต่งกายยั่วยวนเลียนแบบดารา การเต้นยั่วยวน การพูด หรือการแสดงสีหน้า หรือท่าทางเชิญชวน

8.4 การคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ หมายถึง การกระทำของวัยรุ่นเพศชายและวัยรุ่นเพศหญิง โดยการคบเพื่อนต่างเพศ การนัดเพื่อนต่างเพศ การไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศ การหาโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม การไปเที่ยวกับเพื่อนหรือแฟนสองต่อสองหรือเป็นกลุ่มในสถานเริงรมย์ การไปเที่ยวพักผ่อนค้างคืนกับแฟน การไปเที่ยวบ้านเพื่อนต่างเพศขณะไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน การให้เพื่อนต่างเพศหรือแฟนรับ-ส่งตอนกลางคืน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษานี้ ได้ทบทวนวรรณกรรมและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เรียบเรียงเนื้อหา ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการวัยรุ่นตอนต้น
2. พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
3. แนวคิดแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

(Information-motivation-behavioral skills model [IMB])

4. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พัฒนาการวัยรุ่นตอนต้น

ความหมายของวัยรุ่น

คำว่า “Adolescence” มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน ซึ่งหมายถึง บุคคลที่จะเจริญเติบโต ไปสู่วัยผู้ใหญ่

ความเป็นวัยรุ่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับช่วงอายุเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับการสวมบทบาทตาม ความคาดหวังของสังคมนั้น ๆ ด้วย เช่น การได้ผ่านพิธีกรรมตามความเชื่อของสังคม การทำงานหา รายได้เลี้ยงตนเองได้ การจบการศึกษา การแต่งงาน การมีบุตร การมีสิทธิเลือกตั้ง การสามารถทำสิ่ง ต่าง ๆ ได้ตามที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น (พรนภา หอมสินธุ์, 2558) มีผู้นิยามความหมายของวัยรุ่น ไว้หลากหลายความหมาย ยกตัวอย่างเช่น

วัยรุ่น เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจไปสู่ภาวะที่ต้อง รับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง (Dehne & Riedner, 2001)

World Health Organization (2011) ให้ความหมายว่า วัยรุ่นเป็นผู้มีลักษณะ 3 ประการ คือ มีพัฒนาการด้าน ร่างกายโดยมีวุฒิภาวะทางเพศ มีพัฒนาการทางด้านจิตใจ โดยมีการ เปลี่ยนแปลงจากเด็ก ไปเป็น ผู้ใหญ่ และมีการเปลี่ยนสถานะทางด้านเศรษฐกิจจากการที่ต้องพึ่งพา ทางเศรษฐกิจเป็นบุคคลที่ สามารถประกอบอาชีพ มีรายได้ สามารถรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง และได้กำหนดอายุของวัยรุ่น อยู่ระหว่าง 10-19 ปี

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ได้ให้ ความหมายของวัยรุ่น คือภาวะหรือเหตุการณ์ที่อยู่ในระยะต่อกันถือว่าเป็นระยะสำคัญที่จะ

เปลี่ยนแปลงสภาพหรือความคิด เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่

พนม เกตุมาน (2550) อธิบายไว้ว่า วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับตัวเอง ในหลาย ๆ ด้าน โดยเด็กจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ 12-13 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เพศหญิงจะเข้าสู่ วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชาย ประมาณ 2 ปี และมีการพัฒนาไปจนถึงอายุประมาณ 18 ปี จึงจะเข้าสู่ช่วงวัย ของวัยรุ่นผู้ใหญ่

อาภรณ์ คีแนน (2551) กล่าวว่า วัยรุ่นว่าเป็นช่วงวัยการเปลี่ยนผ่าน จากวัยเด็กเข้าสู่ วัยผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ต่อเนื่อง และมองเห็นได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้มีการ เปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว ช่วงวัยรุ่นยังเป็น ช่วงที่ต้อง เปลี่ยนแปลงบทบาทของตนเองจากเด็กสู่บทบาทของผู้ใหญ่ที่จะต้องมีความรับผิดชอบ มากขึ้น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม เพื่อเปลี่ยน ผ่านจากวัยเด็ก ไปสู่ผู้ใหญ่ ส่งผลให้วัยรุ่นนี้ต้องมีการปรับตัว และเตรียมตัวหลายด้าน จากนิยาม ข้างต้นจะเห็นได้ว่าความหมายของวัยรุ่น มีนิยามไว้หลากหลาย ซึ่งไม่สามารถสรุปให้ชัดเจนได้ เพียงนิยามเดียว ดังนั้นการนิยามเพื่อระบุกลุ่มวัยรุ่นนั้นต้องคำนึงถึงบริบท วัฒนธรรมและการ นำไปใช้ร่วมด้วย

พัฒนาการของวัยรุ่นตอนต้น

การกำหนดช่วงอายุในการเข้าช่วงสู่วัยรุ่นในระยะเวลาต่าง ๆ นั้น ไม่สามารถกำหนดได้อย่าง แน่ชัด ทั้งนี้ในการเลือกใช้เกณฑ์ในการตัดสินนั้น มีความแตกต่างกันในแต่ละทฤษฎี และสังคมที่ แตกต่างกัน ตามแต่ละบริบท ซึ่งทั่วไปมักจะแบ่งช่วงของวัยรุ่นออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 10-13 ปี) วัยรุ่นตอนกลาง (อายุ 14-16 ปี) และวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17-19 ปี) (พนม เกตุมาน, 2550; อาภรณ์ คีแนน, 2551; Sawyer et al., 2012)

ดังนั้นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จึงจัดอยู่กลุ่มวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งในวัยนี้เป็นช่วงเริ่มย่างเข้าสู่วัยรุ่น ช่วงนี้ของวัยรุ่นจะยังมีพฤติกรรมค่อนข้างไปทางเด็ก เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายทุกระบบ วัยรุ่นจะมี ความคิดหมกมุ่นกังวลเกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อจิตใจ ทำให้ อารมณ์หงุดหงิดและแปรปรวนง่าย พัฒนาการของวัยรุ่นตอนต้นด้านต่าง ๆ อธิบายไว้มีดังนี้

1. พัฒนาการทางร่างกาย (Physical development) ประกอบไปด้วยการเปลี่ยนแปลงทาง ร่างกายทั่วไป และการเปลี่ยนแปลงทางเพศ เพราะวัยนี้ร่างกายจะมีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศ (Sex hormones) และฮอร์โมนของการเจริญเติบโต (Growth hormone) อย่างมากและรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (Physical changes) ร่างกายจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แขนขาจะยาวขึ้น

ก่อนจะเห็นการเปลี่ยนแปลงอื่นประมาณ 2 ปี เพศหญิงจะไขมันมากกว่าชายที่มีกล้ามเนื้อมากกว่า ทำให้เพศชายแข็งแรงกว่า มีการเจริญเติบโตของขน ต่อมเหงื่อ ต่อมไขมัน การเจริญเติบโตทางร่างกาย เช่น ความสูง น้ำหนัก เต้านม การมีประจำเดือนในเพศหญิง การเจริญเติบโตของอวัยวะเพศชาย การฟันเปื่อย การเปลี่ยนแปลงของเสียง เป็นต้น เพศหญิงและชายมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่แตกต่างกันย่อมส่งผลต่อความแข็งแรงและความสวยงามของรูปร่างที่ปรากฏให้เห็น รวมทั้งส่งผลต่อความคาดหวังของสังคม ภาพลักษณ์ ความเชื่อค่านิยมต่าง ๆ ความสามารถในการทำกิจกรรมหรือการมีพฤติกรรมสุขภาพที่แตกต่างกันด้วย (พรนภา หอมสินธุ์, 2558)

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์ (Psychological development) สติปัญญา (Intellectual development) วัยนี้สติปัญญาจะพัฒนาสูงขึ้น มีความสามารถเรียนรู้ เข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งขึ้น มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ และสังเคราะห์ สิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้นตามลำดับจนเมื่อพ้นวัยรุ่นแล้ว จะมีความสามารถทางสติปัญญาได้เหมือนผู้ใหญ่ แต่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นนี้ ยังอาจขาดความขี้คิด มีความหุนหันพลันแล่น ขาดการไตร่ตรองให้รอบคอบลักษณะพัฒนาการมีการเจริญเติบโตทางความคิดในสิ่งที่เป็นามธรรม ส่วนใหญ่จะสนใจเฉพาะสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน มักไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เริ่มมีความคิดทางปัญญาและศีลธรรม

วัยรุ่นมีอารมณ์รุนแรงแม้ได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจเพียงเล็กน้อย มีอารมณ์ที่หลากหลายทั้งรัก เกลียด อิจฉาริษยา เห็นอกเห็นใจ อารมณ์ไม่คงที่มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว อาจเสียใจและเปลี่ยนเป็นยินดี พอใจและกลับมาโกรธอีกภายในเวลาไม่นานนัก มีความสับสนอ่อนไหวง่าย มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ได้น้อย โดยมักแสดงออกถึงความไม่พอใจอย่างเปิดเผยทั้งกิริยา ท่าทาง หรือคำพูด (พรนภา หอมสินธุ์, 2558)

3. พัฒนาการทางสังคม (Social development) วัยนี้จะไม่ค่อยสนิทสนมคลุกคลีกับพ่อแม่พี่น้องเหมือนเดิม แต่จะสนใจเพื่อนมากกว่า จะใช้เวลากับเพื่อนนาน ๆ มีกิจกรรมนอกบ้านมาก เริ่มรับรู้ถึงความไม่สมบูรณ์แบบของพ่อแม่ เริ่มมีความคิดขัดแย้งกับพ่อแม่ และเพิ่มความขัดแย้งมากขึ้นเมื่อได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ต้องการอิสระมากขึ้น สนใจสังคมสิ่งแวดล้อม เริ่มมีความเป็นอัตลักษณ์ของตนเอง สนใจกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์แปรปรวน อยากแหกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มีโลกส่วนตัวมากขึ้น มีความสนใจในเรื่องเพศมากขึ้น

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเพื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์และสติปัญญา และด้านสังคม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลต่อพฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออก โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของร่างกายในเรื่องของเพศที่ทำให้วัยรุ่นเกิดความสนใจและเกิดการหมกมุ่นในเรื่องเพศนั้นได้ พัฒนาการด้านสังคมที่เด็กในช่วงวัยนี้จะสนใจแต่เพื่อน และแสดงพฤติกรรมตามกลุ่มเพื่อน หากกลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่ดี

ที่เหมาะสมก็ดีไป แต่หากกลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมเสี่ยง โดยเฉพาะพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศย่อมส่งผลให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้เช่นกัน รวมถึงพัฒนาการด้านอารมณ์และสติปัญญาที่วัยรุ่นช่วงนี้ยังมีความเป็นเด็กค่อนข้างสูง การคิดไตร่ตรองให้รอบคอบนั้นยังมีน้อย ดังนั้นในการกระทำพฤติกรรมเสี่ยงตามเพื่อน หรือกระทำเองนั้น วัยรุ่นยังขาดการคิดถึงผลกระทบที่จะตามมา จึงทำให้เด็กวัยนี้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงที่เป็นปัญหาขึ้นมา โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จากการทบทวนข้อมูลหลายๆแหล่ง พบว่าพฤติกรรมทางเพศอาจมองได้ทั้งมุมมองเชิงลบ และเชิงบวก การศึกษาส่วนมากในกลุ่มเสี่ยงมักจะศึกษาพฤติกรรมทางเพศในด้านลบ เช่น มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น การมีประสบการณ์ทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน และมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน (สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค, 2556; 2557) ส่วนการศึกษาในกลุ่มที่อายุน้อยและมีความอ่อนไหวในการใช้คำเชิงลบ เริ่มมีการศึกษาพฤติกรรมทางเพศในมุมมองเชิงบวก โดยหลีกเลี่ยงการใช้คำว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และใช้คำแทนว่าพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550)

อาภาพร เผ่าวัฒนา (2552) กล่าวถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ว่า คือ การกระทำทั้งโดยตั้งใจ หรือไม่ได้ตั้งใจในการกระทำที่มีผลเสียต่อสุขภาพทั้งทางตรงและทางอ้อม เกิดความเสี่ยงต่อชีวิต พิการ ทูพผลภาพ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นจึงเป็นพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร หรือการทำแท้งที่ผิดกฎหมาย

เยาวลักษณ์ แสนทวีสุข และพรณี บัญจรหัตถกิจ (2554) ให้นิยามพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ไว้ว่า เป็นการที่นักเรียนได้เรียนรู้พัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และการเปลี่ยนแปลงทางเพศของตนเอง เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่วัยรุ่น รู้จักการวางตัว และแสดงออกทางเพศ สามารถดูแลสุขภาพอนามัยทางเพศและรู้จักวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม เพื่อป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรในอนาคต

สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ไว้ว่า หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ การกระทำการปฏิบัติที่สนับสนุนในการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม และการกระทำหรือปฏิบัติที่ตอบสนองความต้องการทางเพศที่ปลอดภัย

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2550) พฤติกรรมทางเพศของเยาวชน คือ การกระทำ/ ปฏิบัติพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่อช่วยอารมณ์ทางเพศ การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศ การมีพฤติกรรม

เบี่ยงเบนทางเพศ การผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศ การคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีคู่รักและคู่ครอง

ในการศึกษาครั้งนี้ พฤติกรรมทางเพศที่ศึกษา หมายถึง การกระทำ/ ปฏิบัติที่สนับสนุนในการมีเพศสัมพันธ์ และการกระทำหรือปฏิบัติที่ตอบสนองความต้องการทางเพศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดของ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2550) ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมทางเพศของเยาวชน 8 องค์ประกอบ ผู้วิจัยเลือกศึกษา 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ และการคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ เนื่องจากเหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่าง และไม่เกิดความซ้ำซ้อนกับตัวแปรอิสระที่ศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว คือ การกระทำที่วัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงมีเพศสัมพันธ์กันด้วยความสมัครใจทั้งสองฝ่าย โดยมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือในวัยเรียน ส่วนการสัมผัสเชิงชู้สาว หมายถึง การจับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ การลูบคลำกับเพื่อนต่างเพศในสถานที่สาธารณะหรือที่ลับตาคน ซึ่งนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือในวัยเรียนได้ รายงานการศึกษามุมมองเชิงลบเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น การศึกษาของธนิศา ผาติเสนะ, จูติมา โพธิ์ชัย และสิริสุดา ฐานะปัตโต (2555) เรื่องการพัฒนาการมีส่วนร่วมของเยาวชน ครอบครัว และโรงเรียนในการป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา พบว่า นักเรียนเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เมื่ออายุ 14 ปี ร้อยละ 45.0 และเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ร้อยละ 6.7 และการศึกษาปัจจัยที่ใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556) พบว่า พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมีพฤติกรรมนั่งใกล้ชิดกับแฟนร้อยละ 76.6 จับมือ ร้อยละ 40.0 หอมแก้ม ร้อยละ 20.0 จูบปาก ร้อยละ 6.7 และสัมผัสนอกร่มผ้าได้ส่วนเอน ร้อยละ 6.7 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วราภรณ์ บุญเชิยง, วิลาวณิชย์ เตือนราษฎร์, วารุณี ฟองแก้ว และพิมพารณ กัลั่นกลิ่น (2556) พบว่า ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นตอนต้นเป็นไปในทางที่สนับสนุนการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยวัยรุ่นมีความคิดว่าตนเองควรมีประสบการณ์เรื่องเพศสัมพันธ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ถึง ร้อยละ 55.5 และร้อยละ 50.8 คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่วัยรุ่นสามารถมีเพศสัมพันธ์กับคนรักได้ และการศึกษามุมมองเชิงบวกเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ได้แก่ การศึกษาของ สุภารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ด้านการไม่ได้หาประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 98.8 และ 98.9 ตามลำดับ พฤติกรรมไม่กอดจูบกับ

แฟน/ กิ๊กในที่สาธารณะ ร้อยละ 97.5 และ 97.7 ตามลำดับ ไม่มีแฟนในวัยเรียน ร้อยละ 79.8 และ 92.3 ตามลำดับ และไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้นกอดจูบก่อน ร้อยละ 99.1 และ 99.3 ตามลำดับ และการศึกษาของ นवलพรรณ อิศโร, ชนัญชิตาคุษฎี ทูลศิริ และรุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ด้านการไม่ได้หาประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 83.41 พฤติกรรมไม่กอดจูบกับแฟน/ กิ๊กในที่สาธารณะ ร้อยละ 85.51 และไม่เป็นฝ่ายเริ่มต้นกอดจูบก่อน ร้อยละ 88.92

2. การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ คือ การที่วัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงมีการดื่มเบียร์ สุรา หรือการใช้ยาเสพติด เป็นการช่วยให้เกิดความรู้สึก กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ซึ่งทำให้มีความยับยั้งชั่งใจลดลง และนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานหรือในวัยเรียนได้ การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การศึกษาปัจจัยที่ใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556) พบว่า นักเรียนร้อยละ 16.1 เคยดื่มสุรา การดื่มสุรามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กวัยรุ่นชาย ($r = .415, p < .001$) จากการสำรวจความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย (วีระชัย สิทธิปิยะสกุล และคณะ, 2556) พบว่า ปัจจัยเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ คือการใช้สารเสพติด ร้อยละ 66.6 เป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การศึกษาของ ธนิตา ผาติเสนะ และคณะ (2555) พบว่า นักเรียนเคยดื่มสุรา ร้อยละ 36.7 และมีเพศสัมพันธ์หลังดื่มสุรา ร้อยละ 25.4 และการศึกษาของ บรรจง พลไชย (2554) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในเขตเมืองนครพนม พบว่า มีพฤติกรรมเคยใช้สารเสพติด ได้แก่ บุหรี่ ภัณฑุษา กระเทียม และเฮโรอีน ร้อยละ 10.69 และการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เคยดื่มถึง ร้อยละ 62.89 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของ สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ด้านการไม่ดื่มเหล้า เบียร์ เพื่อกระตุ้นอารมณ์เซ็ก ร้อยละ 96.3 และ 96.1 ตามลำดับ และการศึกษาของ นवलพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ด้านการไม่ดื่มเหล้า เบียร์ เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 81.92

3. การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ คือ การปฏิบัติของวัยรุ่นเพศชายกับวัยรุ่นเพศหญิงที่มีการแต่งกายรักรูปโชว์สัดส่วน เช่น การใส่เสื้อผ้าบางจนเห็นทรวดทรง เอวต่ำ เอวลอย คอลึก เกาะอก สายเดี่ยว การไม่ใส่เสื้อชั้นใน การใส่กระโปรง สั้น การแต่งกายยั่ววน เลียนแบบดารานาง การเดินยั่ววน การพูด หรือการแสดงสีหน้า หรือท่าทาง เชิญชวน การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์

ในวัยรุ่น กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า การแต่งกายหรือการแสดงออกทางเพศ บ้างก็ต่าง ๆ ที่เข้ามากระตุ้นให้วัยรุ่นและเยาวชนมีความเป็นอิสระและเสรีมากขึ้น เช่น การแต่งกาย ที่ล้อแหลมต่อศีลธรรมอันดีงาม (กัญญา กลายสุข, พรรณนา เงินเส็ง และวรรณรัตน์ มากำเนิด, 2551) การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของ สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ด้านการไม่เดินท่าทางยั่ววน ร้อยละ 97.6 และ 97.7 ตามลำดับ และการไม่แต่งกายรักรูป เอวต่ำ/ ไม้่่นุงสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกาะอก ร้อยละ 95.3 และ 80.5 ตามลำดับ และการศึกษาของ นวลพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ด้านการไม่แต่งกายรักรูป เอวต่ำ/ ไม้่่นุงสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกาะอก ร้อยละ 61.73

4. การคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ คือ การกระทำของวัยรุ่นเพศชาย และวัยรุ่นเพศหญิง โดยการคบเพื่อนต่างเพศ การนัดเพื่อนต่างเพศ การไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศ การหาโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม การไปเที่ยวกับเพื่อน หรือแฟนสองต่อสองหรือเป็นกลุ่มใน สถานเริงรมย์ การไปเที่ยวพักผ่อนกับแฟน การไปเที่ยวบ้านเพื่อนต่างเพศขณะไม่มีผู้ใหญ่อยู่บ้าน การให้เพื่อนต่างเพศหรือแฟนรับ-ส่งตอนกลางคืน การศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ บรรจง พลไชย (2554) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา แห่งหนึ่งในเขตเมืองนครพนม พบว่า พฤติกรรมทางเพศด้านการอยู่กับเพื่อนต่างเพศโดยลำพัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.14 และการศึกษาบ้างก็ที่ใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิท ร้อยละ 92.0 และเพื่อนสนิทเคยชวนนักเรียนไปเที่ยวสถานที่กลางคืน ร้อยละ 10.7 และการสำรวจ ความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย (วิระชัย สิทธิปิยะสกุล และคณะ, 2556) พบว่า บ้างก็ที่สำคัญเป็นเหตุจูงใจในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ การอยู่กัน สองต่อสอง ร้อยละ 32.2 และการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ได้แก่ การศึกษา ของ สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีพฤติกรรมทางเพศ ที่พึงประสงค์ ด้านการไม่ไปเที่ยวกลางคืนกับแฟน ร้อยละ 96.6 และ 97 ตามลำดับ การไม่ชวน เพื่อนหญิงคนเดียว/ ไม้่่นุงสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกาะอก ร้อยละ 95.7 และ 96.3 ตามลำดับ การไม่หาโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับแฟน ร้อยละ 93.3 และ 93.6 ตามลำดับ และการไม่ไปเที่ยวพักผ่อน กับแฟนสองต่อสอง ร้อยละ 93.3 และ 99.1 ตามลำดับ และการศึกษาของ นวลพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านการไม่ไปเที่ยวพักผ่อนกับแฟน สองต่อสอง ร้อยละ 86.42 และการไม่อยู่ใกล้ชิดกับแฟน ร้อยละ 61.52

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะศึกษาในกลุ่มของวัยรุ่นตอนปลายมากกว่ากลุ่มที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น และศึกษาเกี่ยวกับ การมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงคู่สาว เช่น การจับมือถือแขน หรือถูกเนื้อตัวกับเพื่อนต่างเพศ การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น การดื่มสุรา หรือดื่มเบียร์ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ เช่น การแต่งกายโป้ ใสเสื้อฟ้ายืดรูป และการคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ เช่น การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ หรือค้างคืนสองต่อสอง เป็นต้น ซึ่งในการที่จะป้องกันปัญหาของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนั้น จึงควรศึกษาทำความเข้าใจถึงสาเหตุ หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อหาแนวทางการสร้างเสริมสุขภาพทางเพศ และส่งเสริมการแสดงออกที่เป็นการกระทำทางเพศที่เหมาะสม โดยควรวางแผนป้องกันตั้งแต่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (วัยรุ่นตอนต้น) เพราะการป้องกันเป็นวิธีที่ดีกว่าการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว

แนวคิดแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

(Information-motivation-behavioral skills model [IMB])

Information-motivation-behavioral skills model เป็นแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Fisher & Fisher, 2000; Fisher et al., 2003; Fisher et al., 2009) แนวคิดนี้อธิบายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ของประชากรกลุ่มต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น แสดงถึงปัจจัยที่สำคัญของพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อ HIV การทำความเข้าใจพื้นฐานและการส่งเสริมการคุมกำเนิดในวัยรุ่น และการลดความเสี่ยงในการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งครอบคลุมปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร (Information) ได้แก่ ปัจจัยความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ (Motivation) ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึกต่อพฤติกรรมนั้น และความเชื่อถึงโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรค ปัจจัยระดับสังคม การรับรู้ของบุคคลว่ากลุ่มที่มีความสำคัญกับเขาต้องการให้เขาทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นมากนักน้อยเพียงใด ความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมนั้น รวมถึงทัศนคติ และบรรทัดฐานความเชื่อทางสังคม และปัจจัยทักษะพฤติกรรม (Behavioral skills) ได้แก่ ทักษะที่จำเป็นต่อการเกิดพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถตนเอง เชื่อว่าตนเองสามารถทำได้ในเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมนั้น องค์ประกอบปัจจัยทั้ง 3 ด้านมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเพื่อส่งเสริมให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร คือ ความรู้ ข่าวสารที่ได้รับเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ มีผลโดยตรงกับทักษะพฤติกรรม และการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันได้ การให้ความรู้จึงเป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลต่อแรงจูงใจ ทักษะพฤติกรรม และส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการป้องกันได้

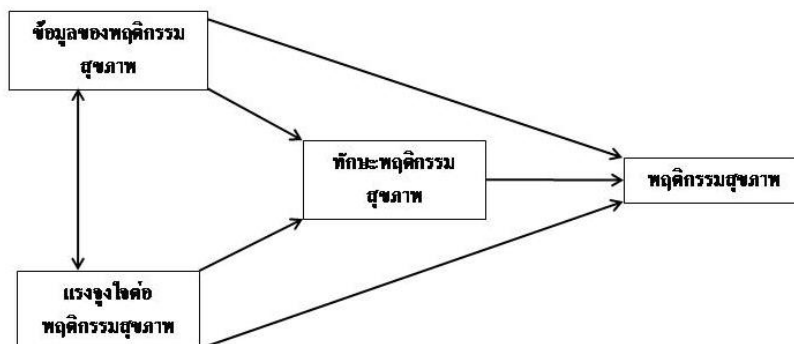
ดังนั้นการที่บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ หรือมีการเข้าถึงสื่อที่ส่งเสริมพฤติกรรม การป้องกัน จะส่งผลให้โดยตรงต่อทักษะในการกระทำพฤติกรรมนั้น และเกิดพฤติกรรมป้องกันขึ้น ดังนั้นการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ จึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพ/ พฤติกรรมป้องกันที่ต้องการ

ปัจจัยด้านแรงจูงใจ คือ แรงผลักดันให้บุคคลเกิดพฤติกรรมขึ้น ประกอบด้วย แรงจูงใจระดับบุคคล คือ ทักษะของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมนั้น และแรงจูงใจระดับสังคม คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แรงสนับสนุนทางครอบครัว สังคมในการกระทำพฤติกรรมนั้น ซึ่งอธิบายได้ว่าด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับด้านข้อมูลข่าวสาร และมีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติพฤติกรรม โดยเมื่อบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ได้รับแรงจูงใจจากบุคคลที่ใกล้ชิด หรือสังคมที่อาศัยอยู่ บุคคลนั้นย่อมมีแนวโน้มในการเกิดพฤติกรรมนั้นได้ง่ายขึ้น แรงจูงใจจึงเป็นตัวผลักดันให้เกิดพฤติกรรม ดังนั้น การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่ ย่อมส่งผลต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม คือ ทักษะ/ สมรรถนะแห่งตน ในการที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใด จำเป็นต้องมีทักษะที่จำเป็นในการกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ การได้รับความรู้ และมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ช่วยส่งเสริมให้บุคคลเกิดการพัฒนาทักษะพฤติกรรมให้มีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นการเชื่อว่าตนเองมีสมรรถนะที่ดี สามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ได้ ย่อมส่งผลให้บุคคลนั้นเกิดพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ได้

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม เพื่อนำข้อมูลที่ศึกษาได้มาเป็นแนวทางในการวางแผนการป้องกันในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้น จากทฤษฎีนี้พฤติกรรมสุขภาพที่ต้องการนั้นจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยการปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ปัจจัยด้านแรงจูงใจ และปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยจัดกลุ่มปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศตามแนวคิดในการศึกษาดังนี้ ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ได้แก่ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่ และปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษา เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการวางแผนการป้องกันปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น และมาเป็นแนวทางในการให้สุขศึกษาและเสริม

ภูมิคุ้มกันแก่เด็กนักเรียนประถมศึกษาต่อไป

ภาพที่ 2 Information-motivation-behavioral skills model [IMB] (Fisher et al., 2003)

การประยุกต์ใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (IMB model) กับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น

มีผลงานวิจัยจำนวนมากที่นำแนวคิดแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ไปประยุกต์ใช้ในการวิจัยในหลายรูปแบบทั้งวิจัยเชิงพรรณนา การหาปัจจัยทำนาย รวมทั้งใช้ในการออกแบบโปรแกรมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ พฤติกรรมทางเพศในกลุ่มต่าง ๆ ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้

Fisher, Fisher, Misovich, Kimble, and Malloy (1996) ศึกษาผลของการใช้แนวคิดการให้ข้อมูล การสร้างแรงจูงใจ และการฝึกทักษะ (Information-motivation-behavioral skills model [IMB model]) ในการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ในกลุ่มของนักเรียนในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการให้ข้อมูล การสร้างแรงจูงใจ และการฝึกทักษะ เพื่อลดความเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์ เป็นเวลา 1 เดือนนั้น นักเรียนสามารถเพิ่มการเข้าถึงถุงยางอนามัยมากขึ้น มีการเจรจาต่อรองเพื่อให้การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยสูงขึ้น และมีการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Bazargan, Stein, Bazargan-Hejazi, and Hindman (2010) ศึกษาการใช้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมในการทำนายพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 11-17 ปี ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 60.0 ผู้เข้าร่วมอายุระหว่าง 15-17 ปี และ 1 ใน 10 ของผู้เข้าร่วมมีอายุ 11-12 ปี มีประสบการณ์ทางเพศมาแล้ว และมากกว่าครึ่งมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน ร้อยละ 11.0 มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอน 4 คนหรือมากกว่านั้น ผลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า อายุและทัศนคติทางเพศกับกิจกรรมที่สำคัญมีผลกระทบโดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศที่มี

ความเสี่ยง ความรู้ทัศนคติกับกิจกรรมทางเพศและแรงกดดันต่อการรับรู้ พฤติกรรมทางเพศ ที่คาดการณ์ทักษะการปฏิเสธทางเพศมีนัยสำคัญ เป็นผลกระทบทางอ้อมต่อพฤติกรรมทางเพศ ที่มีความเสี่ยงผ่านทักษะการปฏิเสธพฤติกรรม โดยการวิจัยนี้พบว่าการใช้แนวคิดข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (IMB model) สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นน ได้ร้อยละ 43.0

วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ เด็กชายวัยรุ่น จังหวัดพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่าง คือเด็กชายที่มีอายุระหว่าง 10-13 ปี ที่กำลังศึกษา อยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยนำแนวความคิดของทฤษฎีไปใช้ในการจัดกลุ่มตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งจัดกลุ่ม 3 ปัจจัยตาม ทฤษฎี ได้แก่ ด้านข้อมูล ด้านแรงจูงใจ และด้านทักษะพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อ พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กวัยรุ่นชาย ได้แก่ การชักชวนของเพื่อนให้ดื่มสุรา การชักชวนของเพื่อน ให้ใช้ยาเสพติด การตัดสินใจดื่มสุรา การชักชวนของเพื่อนให้อ่านหนังสือโป๊ การชักชวนของเพื่อน ให้ดูหนังสือโป๊ และความสะดวกใจในการพูดเรื่องเพศกับพ่อแม่ ($R^2 = 0.446$, $F_{6, 105} = 14.06$, $p\text{-value} < .05$)

Htay, Maneesriwongul, Phuphaibul and Orathai (2013) ศึกษาเกี่ยวกับโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการใช้ถุงยางอนามัยของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ ผู้ป่วยเอดส์ในประเทศ เมียนมาร์ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสหสัมพันธ์ เพื่อทดสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุของการใช้ถุงยางอนามัยของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ ผู้ป่วยเอดส์ ในประเทศเมียนมาร์ ตามกรอบของ โมเดลการให้ข้อมูล การจูงใจ และทักษะพฤติกรรม เพื่อปฏิบัติพฤติกรรมลด ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มตัวอย่างคือผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ที่มาใช้บริการที่คลินิก ชุมชนในเมืองมันดะเลย์ ผลการศึกษาพบว่า การเข้าถึงแหล่งบริการถุงยางอนามัยและทักษะในการ ใช้ถุงยางอนามัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการ ติดเชื้อเอชไอวี ทัศนคติกับเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยบรรทัดฐานทางสังคมเกี่ยวกับการใช้ถุงยาง อนามัย และการรับรู้ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการใช้ถุงยางอนามัย โดยส่งอิทธิพลผ่านความเชื่อมั่นในการใช้ถุงยางอนามัย และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย ความเชื่อมั่นในการใช้ถุงยางอนามัยยังมีอิทธิพลทางตรงต่อทักษะการใช้ถุงยางอนามัย และมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการใช้ถุงยางอนามัย โดยส่งอิทธิพลผ่านทักษะการใช้ถุงยางอนามัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นการได้รับความรู้ การรับรู้ความเสี่ยง และความเชื่อมั่น มีผลต่อ ทักษะการใช้ถุงยางอนามัย

ศรีพรชัย ถาวรรัตน์, ปัญญารัตน์ ลาภวงส์วัฒนา และณัฐกมล ชาญาชิตพร (2556) ศึกษาผลของโปรแกรมการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะต่อพฤติกรรมสุขภาพทางเพศของนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น โดยนำแนวคิดของ IMB model มาใช้ในการจัดโปรแกรมการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะ ที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพทางเพศ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น อายุ 11-14 ปี สถิติในการวิเคราะห์คือ Repeated Measures ANOVA and ANCOVA ผลการศึกษาพบว่า การให้ข้อมูล การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะสามารถทำให้เกิดพฤติกรรมสุขภาพทางเพศที่ดีได้ โดยกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมสุขภาพทางเพศอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งมากกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรม และมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value < .05) ดังนั้นการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะ มีผลทำให้พฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับที่ดีขึ้นได้

วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์, สุริภรณ สุวรรณ โอสธ และทวีศักดิ์ คำลือ (2556) ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีบิดามารดา/ ผู้ปกครองเข้าร่วมในโปรแกรม จำนวน 98 คู่ โดยใช้กรอบแนวคิด Information-motivation-behavioral skills model ออกแบบโปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย ซึ่งเป็นโปรแกรมพัฒนาความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ประกอบด้วย ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการคุมสุรา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การกำกับดูแลของพ่อแม่ การสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ ทักษะการตัดสินใจ การรับรู้ความสามารถตนเองในเรื่องการไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทักษะการปฏิเสธ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย เครื่องมือมี 2 ชุด คือ แบบสอบถามสำหรับเด็กชาย และแบบสอบถามสำหรับบิดามารดาผู้ปกครอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา Repeated-Measures ANOVA และ Independent t -test ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การคุมสุรา และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < .05) และลดอิทธิพลของเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < .05) และทักษะการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < .001) กลุ่มบิดามารดา/ ผู้ปกครองที่เข้าร่วมโปรแกรมในกลุ่มทดลองพบว่า มีความสะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับบุตรชายของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < .05) นั่นเป็นการทดสอบว่า ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อิทธิพลของเพื่อน และทักษะการใช้ถุงยางอนามัยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากรายงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าแนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยการศึกษาที่วัยรุ่นได้รับความรู้

ข่าวสารที่เหมาะสม มีสิ่งกระตุ้น/ ได้รับแรงจูงใจ ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมตามมารวมทั้งการที่วัยรุ่นได้รับการฝึกทักษะความสามารถของตนเอง ก็ช่วยให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ดีขึ้นได้ ดังนั้นการนำแนวทางการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม จึงเหมาะแก่การประยุกต์ใช้เพื่อศึกษาหาแนวทางในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในกลุ่มของวัยรุ่น

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนั้นมีหลายปัจจัย เช่นปัจจัยการเข้าถึงสื่อทางเพศ ความรู้เกี่ยวกับการตั้งครรภ์ การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อน การสื่อสารเรื่องเพศ การควบคุมติดตามของผู้ปกครอง และการรับรู้ความสามารถส่วนบุคคล เป็นต้น ซึ่งเมื่อจัดกลุ่มจะพบว่าปัจจัยเหล่านี้นี้ ครอบคลุมตามแนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม โดยทฤษฎีนี้เหมาะกับการประยุกต์ใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ พฤติกรรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง ดังแสดงถึงการศึกษิตตาม IMB model ต่อไปนี้

ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร

ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร (Information) ครอบคลุมข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ ปัจจัยความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพ มีผลโดยตรงต่อทักษะพฤติกรรมและการปฏิบัติพฤติกรรมป้องกันได้ สื่อต่าง ๆ เป็นช่องทางที่ทำให้วัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งมีหลายการศึกษาที่พบว่าสื่อมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ

จากรายงานการศึกษาที่ผ่านมาของ วีระชัย สิทธิปิยะสกุล และคณะ (2556) พบว่า ปัจจัยของการคู่ออลามกส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ได้ โดยวัยรุ่นที่คู่ออลามกมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้คู่ออลามกมากเป็น 3.75 เท่า 95% CI = 3.52-3.99, $p < .05$ โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการคู่ออลามกจากวีดีโอ โป๊ ร้อยละ 32.9 ซึ่งเป็นสิ่งกระตุ้นอารมณ์และการมีเพศสัมพันธ์ได้ (ธนิดา ผาติเสนะ และคณะ, 2555) การศึกษาของ จูติมา เพชรสัมฤทธิ์, ไชยรัตน์ ปรานี และสุพัฒนา หอมบุปผา (2557) พบว่า การบริโภคสื่อ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = .374$) และการศึกษาของ นवलพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีการใช้สื่อทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ($M = 1.56, SD = 0.59$) พิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การดูรายการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ (ลูกกลิ้ง น้ำหอม โลชั่น สบู่ โฟมล้างหน้า แชมพู) ที่แสดงการสัมผัสกอดจูบเนื้อตัวตามร่างกาย ระหว่างวัยรุ่นชายและหญิง ($M = 2.12, SD = 0.83$) ซึ่งการใช้สื่อทางเพศมีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์

มากที่สุด ($\beta = -.41$) จากผลการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร ในการบริโภคสื่อทางเพศ การเข้าถึงสื่อทางเพศในช่องทางต่าง ๆ มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ดังนั้น การศึกษารุ่นนี้จึงศึกษาปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ คือ ความถี่ของการแสดงพฤติกรรมในการใช้สื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ปัจจัยด้านแรงจูงใจ

ปัจจัยด้านแรงจูงใจ (Motivation) ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล สังคม รวมถึงทัศนคติ และบรรทัดฐานความเชื่อทางสังคม ที่มีผลต่อทักษะพฤติกรรม ซึ่งพบว่า การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ พบว่าการรับรู้ความรุนแรงของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ($\beta = .139, R^2 \text{ change} = .013$) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมคุมกำเนิดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร (นฤมล ทาเทพ และรัตนศิริ ทาโต, 2557) การศึกษาของ เนตรนภา พรหมมา, จรวัยพร สุภาพ, กนิษฐา จารุญญสวัสดิ์, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์ และสุปรียา ต้นสกุล (2556) ที่พบว่า การรับรู้ภาวะเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับต่ำ ($r = .260, p < .001$) จะเห็นได้ว่าการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ สามารถส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่นได้ และการศึกษาของ ฉนิลาวันย์ งามเสงี่ยม, นิคม มูลเมือง และพรนภา หอมสินธุ์ (2555) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ ($r = .092, p < .031$) และสามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ได้ ($R^2 = .207, p < .007$)

การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน จากการศึกษาของรุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2557) พบว่า การรับรู้การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อน มีอิทธิพลต่อการมีประสบการณ์ทางเพศ (AOR = 2.51, 95% CI = 1.51-4.17) และการศึกษาของ วรวรรณ์ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ที่พบว่า เพื่อนชักชวนให้ดื่มสุรา ดูหนังโป๊ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < .001$ ($r = .468, .216$) นอกจากนี้ยังพบว่า ต้นทุนชีวิตด้านเพื่อนและกิจกรรมต่ำ มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ระดับความสัมพันธ์สูงเป็น 2.89 เท่า (95% CI = 1.02-8.21) (ประไพศรี แสงชลินทร์ และคณะ, 2554) อิทธิพลของพลังเพื่อนและกิจกรรม ($\beta = .40$) และอิทธิพลของพลังสร้างปัญญา ($\beta = .26$) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ได้ ร้อยละ 31.0 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

(สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ, 2558) และการศึกษาของ นवलพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนสนิทคะแนนเฉลี่ยต่ำ ($M = 1.21, SD = 0.23$) ซึ่งสามารถทำนาย พฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ได้ ($\beta = -.16$) จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมทางเพศของ เพื่อนสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่นได้

ความสนใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง การศึกษาของ วรฉวี เดียววิเศษ, กิ่งกาญจน์ คงสาคร และศิริพร ภาณุวาทกุล (2554) พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการสื่อสารเรื่องเพศ ระหว่างผู้ปกครองและวัยรุ่นในครอบครัวไทย ด้านความรู้สึกลำบากใจที่จะคุยเรื่องเพศนั้น บุตรวัยรุ่นเชื่อว่ารู้สึกลำบากใจที่จะคุยมากกว่าผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(102) = 1.98, p = .05$) การศึกษาของ วรพรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ที่พบว่า การพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศ กับพ่อแม่ มีความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในระดับต่ำต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย ($r = .294$) และความไม่สะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับมารดา มีอิทธิพลต่อการมีประสบการณ์ ทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($AOR = 1.65, 95\% CI = 1.00-2.74$) (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2557)

การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง การศึกษาของ วัชรภรณ์ บัณฑิตเจริญ และคณะ (2555) พบว่า การควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบกับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และการกำกับดูแลของพ่อแม่จะช่วย ป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ (วรพรรณ ทิพย์วาริรมย์ และนันท์นภัส สารพานิช, 2555) รวมถึงอิทธิพลของพลังครอบครัว สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่น เพศหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 2 (สุดารัตน์ บุญเทียม และคณะ, 2558) และต้นทุนชีวิตด้าน พลังครอบครัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น (ประไพศรี แสงชลินทร์ และคณะ, 2554)

จากผลการศึกษาดังกล่าวจะเห็นว่าปัจจัยของแรงจูงใจ ทั้งในระดับบุคคล เพื่อน และครอบครัว มีผลต่อการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยปัจจัยด้านแรงจูงใจ ในการศึกษารุ่นนี้ ได้แก่ การรับรู้ความรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ และการควบคุม กำกับติดตามของผู้ปกครอง ซึ่งเป็นปัจจัยแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับบุคคล เพื่อน และครอบครัว

ปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม

ปัจจัยทักษะพฤติกรรม (Behavioral skills) ได้แก่ ทักษะพฤติกรรมปฏิบัติ รวมถึง สมรรถนะแห่งตน จากรายงานการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม พบว่า การไม่พัฒนาความสามารถของตนในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ไม่พัฒนาความสามารถของตน

ในการเจรจาต่อรองการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย และไม่พัฒนาความสามารถของตนในการใช้ถุงยางอนามัย เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (Diclemante et al., 2009) การพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ส่งผลให้การรับรู้สมรรถนะแห่งตนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = .001$) (ศศินันท์ พันธุ์สุวรรณ และคณะ, 2556) การศึกษาของ กนกพัชร์ ต่ายคะนอง, สุพัฒนา คำสอน และนางพิมพ์ นิมิตอนันท์ (2554) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .407$) การศึกษาของ วรวรรณ ทิพย์วาริรัมย์ และนันทน์ภัส สารพานิช (2555) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านการไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ทักษะการปฏิเสธ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย ในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทั้งก่อนและหลังได้รับ โปรแกรมและการศึกษาของ นवलพรรณ อิศโร และคณะ (2559) พบว่า การรับรู้ความสามารถแห่งตนในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คะแนนเฉลี่ยมาก ($M = 3.05, SD = 0.68$) ซึ่งสามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ได้ ($\beta = .09$) จากการศึกษาจะเห็นว่าการรับรู้สมรรถนะของตนเองในการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์นั้นมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ ดังนั้นการศึกษาคั้งนี้จึงศึกษาเกี่ยวกับ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ คือ ความมั่นใจของวัยรุ่นในการปฏิเสธพฤติกรรมเสี่ยง/พฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

จากการทบทวนงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีความหลากหลาย เมื่อพิจารณากลุ่มของปัจจัยเหล่านั้น จะเห็นว่าปัจจัยเหล่านั้นครอบคลุมปัจจัยเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร คือ การได้รับข้อมูล ความรู้ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ในระดับบุคคล เพื่อน และครอบครัว และปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม คือพฤติกรรมที่จำเป็นในการหลีกเลี่ยงการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผู้วิจัยจึงใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information-motivation-behavioral skills model [IMB]) มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยปัจจัยที่ศึกษา ได้แก่ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ กล่าวคือ การที่นักเรียนมีการรับข้อมูลข่าวสารที่ช่วยความรู้สึทางเพศสูง อาจทำให้พฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมได้ ปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

เกิดได้จากนักเรียนมีการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศและการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองที่สูง และรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนน้อย รวมทั้งทักษะพฤติกรรมที่มาก จากการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์นั้นสูง จะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมขึ้นได้ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวสามารถอธิบายพฤติกรรมทางเพศตามแนวคิดของ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2550) ในด้านการมีเพศสัมพันธ์และสัมพันธ์เชิงคู่สาว การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายหรือการแสดงออกที่ช่วยอารมณ์ทางเพศ และการคบเพื่อนและท่องเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlational research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อายุระหว่าง 10-13 ปี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดจันทบุรี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นที่ 6 ทั้งเพศชายและหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลในปีการศึกษา 2559 ในสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่การศึกษาจังหวัดจันทบุรี ทั้งหมด 10 อำเภอ รวม โรงเรียนทั้งหมด 194 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 4,780 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1, 2559; สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2, 2559)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นที่ 6 ทั้งเพศชายและหญิงที่กำลังศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา ของรัฐบาลในปีการศึกษา 2559 ในสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดจันทบุรี เขต 1 และเขต 2 จำนวน 306 คน โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังนี้

1. ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง
2. นักเรียนที่ไม่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ (โดยสอบถามจากครูประจำชั้น)

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

สามารถคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการประมาณค่าสัดส่วน (Parel et al., 1973) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N Z^2 \alpha_2 p(1-p)}{Nd^2 + Z^2 \alpha_2 p(1-p)}$$

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

N = ขนาดประชากรนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐบาล ในสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่การศึกษาจังหวัดจันทบุรี ปีการศึกษา 2559 จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 4,780 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1, 2559; สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2, 2559)

$Z =$ ค่ามาตรฐานใต้โค้งปกติที่สอดคล้องกับระดับนัยสำคัญ $\alpha = .05$ ดังนั้น

$$\alpha/2 = 0.025, Z_{0.025} = 1.96$$

$p =$ สัดส่วนของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศ (มีแฟน) ร้อยละ 26.8 ดังนั้น p จึงมีค่าเท่ากับ 0.26 (วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556)

$d =$ ค่าแสดงความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้สำหรับการศึกษาคั้งนี้เท่ากับ 5% (0.05)

$$\begin{aligned} n &= \frac{4,780(1.96)^2 \times (0.26)(1-0.26)}{4,780(0.05)^2 + (1.96)^2 \times (0.26)(1-0.26)} \\ &= 278 \text{ คน} \end{aligned}$$

จากการคำนวณได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 278 คน เพื่อป้องกันการตอบแบบสอบถามที่ขาดความสมบูรณ์ จึงเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 10 (Stanley, David, Janelle, & Stephen, 1990) ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้จึงมีจำนวนเท่ากับ 306 คน

การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกตัวอย่างเป็นแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability sampling) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สุ่มอำเภอในสำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1 และเขต 2 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบบจับฉลากไม่คืนที่ (Simple random sampling without replacement) โดยสุ่มอำเภอร้อยละ 25 ในแต่ละเขตการศึกษา โดยสำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1 ได้จำนวน 1 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง และสำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2 ได้จำนวน 2 อำเภอ ได้แก่ อำเภอขลุง และอำเภอมะขาม

2. คำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละอำเภอ ด้วยวิธี Proportional stratified sampling ซึ่งนำไปแทนค่าตามสูตร (บุญใจ ศรีสถิตยน์ราษฎร์, 2553) ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

$$\text{ขนาดตัวอย่าง} = \frac{n_i \times n}{N}$$

$n_i =$ จำนวนกลุ่มตัวอย่างในอำเภอที่ i

$n =$ จำนวนประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สุ่มได้ของงานวิจัย 306 คน

$N =$ จำนวนประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,871 คน

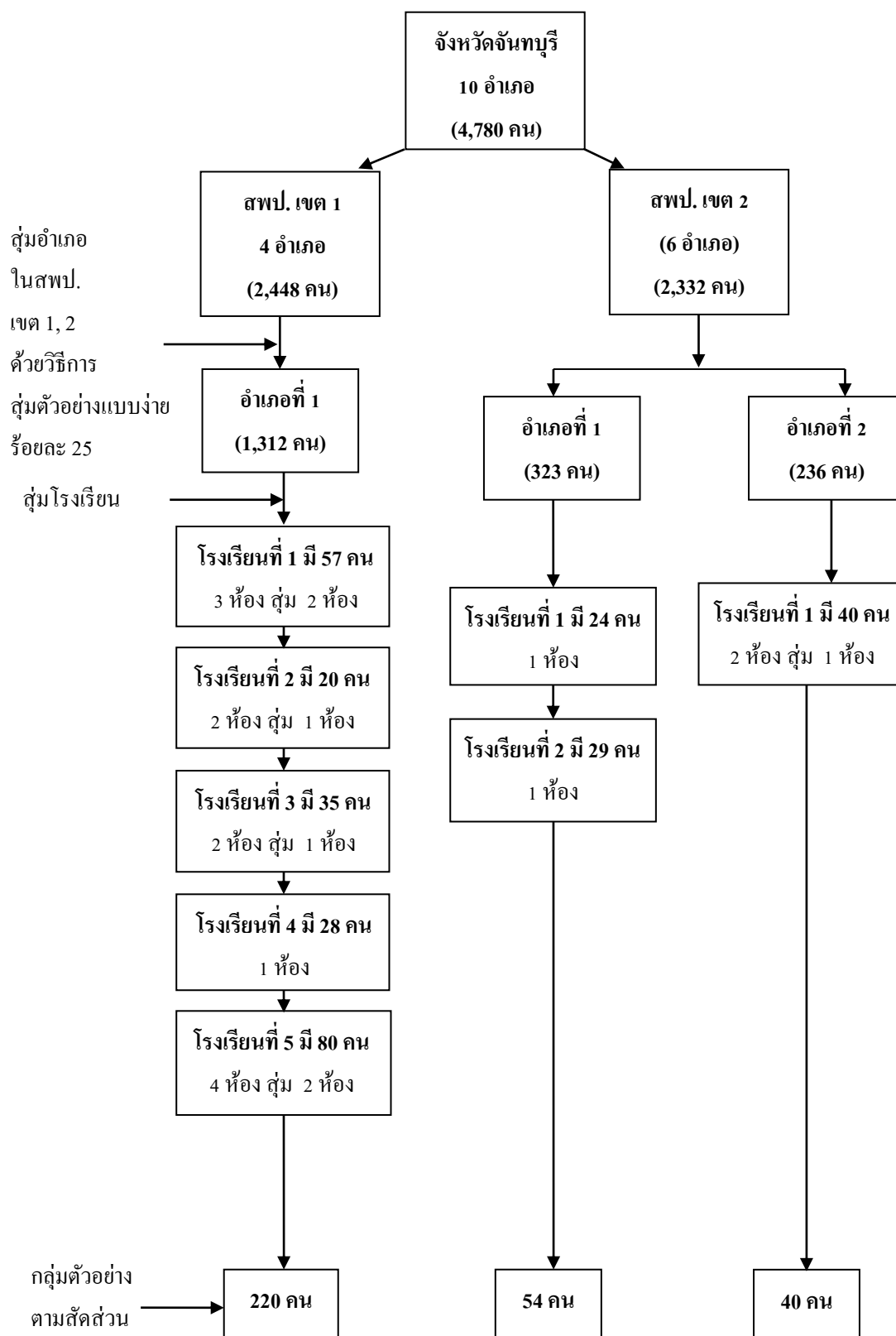
3. สุ่มโรงเรียนในแต่ละอำเภอด้วยการจับฉลากชื่อโรงเรียนแบบไม่คืนที่ (Sampling without replacement) ซึ่งก็จะเก็บข้อมูลกับนักเรียนทุกคนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของกลุ่มตัวอย่าง และจะสุ่มจับจำนวนโรงเรียนขึ้นมาจนกว่าจะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างครบตามสัดส่วนที่คำนวณได้ โดยอำเภอที่ 1 ได้โรงเรียนจำนวน 5 โรงเรียน อำเภอที่ 2 ได้โรงเรียนจำนวน 2 โรงเรียน และอำเภอที่ 3 ได้โรงเรียนจำนวน 1 โรงเรียน รวมจำนวนโรงเรียนทั้งหมดได้ 8 โรงเรียน (ถ้าโรงเรียนไหนที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มากกว่าหนึ่งห้อง จะสุ่มจับห้องเรียนในแต่ละโรงเรียนขึ้นมาร้อยละ 50 ของจำนวนห้องเรียน แต่ถ้าโรงเรียนไหนมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพียงห้องเดียว ก็จะเก็บข้อมูลกับนักเรียนทุกคนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์)

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน ($n = 306$)

อำเภอ	จำนวนประชากร	สัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนห้องเรียน
สพป. เขต 1				
อำเภอเมือง	1312	215	โรงเรียนที่ 1 (57 คน)	3 ห้อง สุ่ม 2 ห้อง
			โรงเรียนที่ 2 (20 คน)	2 ห้อง สุ่ม 1 ห้อง
			โรงเรียนที่ 3 (35 คน)	2 ห้อง สุ่ม 1 ห้อง
			โรงเรียนที่ 4 (28 คน)	1 ห้อง
			โรงเรียนที่ 5 (80 คน)	4 ห้อง สุ่ม 2 ห้อง
สพป. เขต 2				
อำเภอขลุง	323	53	โรงเรียนที่ 1 (24 คน)	1 ห้อง
			โรงเรียนที่ 2 (30 คน)	1 ห้อง
อำเภอมะขาม	236	38	โรงเรียนที่ 1 (40 คน)	2 ห้อง สุ่ม 1 ห้อง
รวม	1871	306	8 โรงเรียน (314 คน)	

หมายเหตุ-อำเภอที่เก็บข้อมูลได้เกินสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณไว้ คัดเลือกชุดแบบสอบถามออก เพื่อให้ได้สัดส่วนตามที่คำนวณไว้ โดยพิจารณาการคัดออก ได้แก่

1. ชุดแบบสอบถามนั้นไม่สมบูรณ์
2. เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล แล้วพบ Outliers

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ประกอบด้วย 8 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับ บุคคลที่พักอาศัย สถานภาพของบิดามารดา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความถี่ในการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ เช่น การดูรายการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ การดูภาพในนิตยสาร ภาพยนตร์ วิดีโอ วีซีดี อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น ซึ่งดัดแปลงจากแบบสอบถามการเข้าถึงสื่อทางเพศของ วิไล คุณคำ (2552) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.80 ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อ การวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ บ่อยครั้ง บางครั้ง และไม่เคย โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “บ่อยครั้ง” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “บางครั้ง” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่เคย” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 5-15 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง ความถี่ในการใช้สื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ การวัดเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert's scale) 3 ระดับ คือ เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และไม่เห็นด้วย โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “เห็นด้วยมาก” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “เห็นด้วยปานกลาง” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่เห็นด้วย” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 6-18 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง มีการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน เช่น เพื่อนของนักเรียน มีการดูหนัง/ CD/ DVD/ หนังสือโป๊ เพื่อนมีแฟน เป็นต้น ดัดแปลงจากแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนของ ฉมนน ธนินธญาภรณ์ (2552) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.83 ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 8 ข้อ การวัดเป็นแบบมาตรฐานค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ส่วนใหญ่ บางคน และ ไม่มี โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “ส่วนใหญ่” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “บางคน” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่มี” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 8-24 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง เพื่อนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ความรู้สึกสบายใจ หรืออึดอัดใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับผู้ปกครอง เช่น การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย การมีประจำเดือน สำหรับเพศหญิง และการฝันเปียก สำหรับเพศชาย การมีแฟน และเกี่ยวกับ โรคเอดส์ เป็นต้น ดัดแปลงจากแบบสอบถามความสะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับพ่อแม่เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของ รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2557) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .95 ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ การวัดเป็นแบบมาตรฐานค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ สะดวกใจมาก ค่อนข้างสะดวกใจ ค่อนข้างไม่สะดวกใจ และไม่สะดวกใจเลย โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “สะดวกใจมาก” ได้ 4 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ค่อนข้างสะดวกใจ” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ค่อนข้างไม่สะดวกใจ” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่สะดวกใจเลย” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 6-24 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง มีความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง

มาก

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ของนักเรียนต่อพฤติกรรมการดูแลเอาใจใส่ การควบคุมกำกับของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน เช่น ผู้ปกครองรู้เสมอว่านักเรียนไปไหนและทำอะไรนักเรียนขออนุญาตผู้ปกครองทุกครั้งเมื่อออกจากบ้าน เป็นต้น ดัดแปลงจากแบบสอบถามของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ (2554) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.70 ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 6 ข้อ การวัดเป็นแบบมาตรฐานค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ทุกครั้ง บางครั้ง และไม่ต้องทำ โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “ทุกครั้ง” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “บางครั้ง” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่ต้องทำ” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 6-18 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง มีการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองสูง

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ความเชื่อมั่นในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น นักเรียนรู้จักปฏิเสธอย่างชัดเจน ปฏิเสธได้เมื่อเพื่อนชวนดู คลิปวิดีโอลามก หนังสือการ์ตูนโป๊ เป็นต้น ดัดแปลงจากแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถแห่งตนในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมทางเพศของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ (2554) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ 0.86 ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อ การวัดเป็นแบบมาตรฐานค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ มั่นใจมาก มั่นใจปานกลาง และไม่มั่นใจ โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “มั่นใจมาก” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “มั่นใจปานกลาง” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่มั่นใจ” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 5-15 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง มีการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์สูง

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการสัมผัสเชิงชู้สาว การใช้สื่ออุปกรณ์หรือสารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกาย

หรือแสดงออกที่ช่วยอารมณ์ทางเพศ และการคบเพื่อนและการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองตามแนวคิดของพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของเยาวชนในสังคมไทย (อายุ 12-17 ปี) ของ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2550) ประกอบไปด้วยข้อคำถามทั้งหมด 7 ข้อ เป็นคำถามทางบวก การวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ บ่อยครั้ง บางครั้ง และไม่เคยเลย โดยตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนนพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

ถ้าเลือกคำตอบ “บ่อยครั้ง” ได้ 3 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “บางครั้ง” ได้ 2 คะแนน

ถ้าเลือกคำตอบ “ไม่เคยเลย” ได้ 1 คะแนน

คะแนนรวมทั้งหมดอยู่ในช่วง 6-18 คะแนน

การแปลผล คะแนนมาก หมายถึง มีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงสูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย มีดังนี้

1. ตรวจสอบความตรง (Validity)

1.1 ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) การวิจัยครั้งนี้แบบสอบถามทั้ง 8 ส่วนนั้น ผู้วิจัยได้ดัดแปลงการใช้ภาษาจากต้นฉบับจากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อให้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วยอาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็ก และวัยรุ่น เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาสาระ ตลอดจนการจัดลำดับของเนื้อหาที่ใช้ ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ผู้วิจัยรวบรวมผลการพิจารณาและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน นำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสม และนำมาคำนวณหาค่า CVI ได้ดังนี้

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ CVI = 0.80

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ CVI = 0.83

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน CVI = 0.80

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง CVI = 0.83

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง CVI = 0.80

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรม

ที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

CVI = 0.83

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ

CVI = 1

1.2 ความตรงที่ปรากฏภายนอก (Face validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเข้าใจ ความสามารถในการอ่าน ความยากง่าย และความชัดเจนของข้อคำถาม รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถาม เพื่อปรับแบบสอบถามให้สามารถวัดได้ตรงกับความต้องการของงานวิจัย

2. ตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ การควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ไปทดลองใช้กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาจำนวน 30 คน ในโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ค่าที่ยอมรับได้คือ 0.70 ขึ้นไป (Cronbach, 1951 อ้างถึงใน จุฬาลักษณ์ บารมี, 2551) พบว่าแบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ แบบสอบถามการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .70, .83, .72, .74, .70, .85 และ .72 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากได้รับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์แล้ว ผู้วิจัยจะดำเนินการ ดังนี้

1. ขึ้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยประสานงานกับโรงเรียน โดยการนำหนังสือจากคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียน เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล และเข้าพบผู้อำนวยการ โรงเรียน และอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แจงรายละเอียดการวิจัยและขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.2 การเตรียมผู้ช่วยวิจัย ได้แก่ พยาบาลวิชาชีพ จำนวน 2 ท่าน ประชุมร่วมกันโดยผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัย รู้และเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมการทำวิจัยในมนุษย์ และอธิบายถึงวิธีการ

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย โดยผู้ช่วยวิจัยทำหน้าที่ช่วยผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม และรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากกลุ่มตัวอย่าง

- 1.3 ผู้วิจัยประสานงานกับครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้นำหนังสือขออนุญาตให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 นำไปให้ผู้ปกครอง เพื่อขออนุญาตในการเข้าร่วมการวิจัย
- 1.4 เมื่อได้รับหนังสืออนุญาตจากผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยประสานงานกับครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อกำหนดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการเก็บข้อมูล ซึ่งพิจารณาตามความเหมาะสม โดยไม่รบกวนเวลาเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ขั้นตอนการ

2.1 ผู้วิจัยประสานงานกับครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อจัดสถานที่ที่เอื้อต่อการเก็บข้อมูล โดยอิสระและเป็นส่วนตัว จัดให้นั่งห่างกันพอสมควร

2.2 ผู้วิจัยพบกลุ่มตัวอย่าง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย รายละเอียดการวิจัย วิธีการตอบแบบสอบถาม และขอความร่วมมือจากนักเรียนในการตอบแบบสอบถาม ให้ตามความเป็นจริงทุกข้อ

2.3 ผู้ช่วยวิจัย แจกแบบสอบถาม พร้อมใบยินยอมในการให้ข้อมูลแก่กลุ่มตัวอย่างให้นักเรียนลงนามในใบยินยอมแล้ววางไว้ที่โต๊ะ ผู้ช่วยวิจัยเก็บใบยินยอมและแจกแบบสอบถามใช้เวลา 15-20 นาที ถ้ามีข้อสงสัยให้สอบถามผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

2.4 เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างนำแบบสอบถามนั้นใส่ซองที่แจกไปไว้ให้เรียบร้อย

2.5 ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนจากกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

จากการเก็บข้อมูล ไม่พบปัญหา หรืออุปสรรคที่ทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ บรรยากาศในการเก็บข้อมูล นักเรียนในแต่ละโรงเรียน ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี มีนักเรียนบางคนที่ยกมือถามบ้างในประเด็นที่ไม่เข้าใจคำถาม เช่น จำนวนพี่น้อง ที่ต้องนับรวมตัวนักเรียนเอง เป็นต้น สถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลก็เป็นสัดส่วน เหมาะสมดี

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้วิจัยเสนอเค้าโครงวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ก่อนการดำเนินการวิจัย

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้วิจัยจึงทำหนังสือขออนุญาตจากผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง ผ่านทางครูประจำชั้น เพื่อให้ผู้ปกครองพิจารณา และลงนามอนุญาตในใบยินยอม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

3. กลุ่มตัวอย่างได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดการวิจัยโดยผู้วิจัย และกลุ่มตัวอย่างลงนามการเข้าร่วมวิจัยด้วยความสมัครใจ ผู้วิจัยแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างรับทราบว่าการยินยอมหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ ไม่มีผลเสียใดต่อนักเรียน กลุ่มตัวอย่างสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ได้ทันทีเมื่อต้องการ โดยจะไม่เกิดผลเสียใด ๆ ต่อนักเรียน

4. การรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่าง การเก็บรักษาและการประกันมิให้ข้อมูลที่เก็บได้ถูกนำออกเผยแพร่โดยมิได้รับอนุญาตจากกลุ่มตัวอย่าง โดยการกำหนดให้แบบสอบถามไม่ระบุชื่อ-สกุล ข้อมูลทุกอย่างที่ได้จากการศึกษาจะเก็บเป็นความลับ ซึ่งเอกสารจะถูกเก็บในตู้ที่มีกุญแจถือคีย์ไว้เรียบร้อย จะมีเฉพาะผู้วิจัยเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างได้ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยเป็นภาพรวม ไม่ได้วิเคราะห์แยกตามโรงเรียน และนำผลที่ได้มาใช้ในการศึกษาเท่านั้น

5. การทำลายข้อมูลจะกระทำเมื่อสำเร็จการศึกษา และตีพิมพ์เผยแพร่

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลมาแล้ว จึงนำข้อมูลนั้นไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ตามรายละเอียดดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive statistics) โดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดจันทบุรี ด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive statistics) โดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครรรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติสมการถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical regression analysis) มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ คือระดับ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ศึกษา

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 306 คน เป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 59.8 นักเรียนชายร้อยละ 40.2 มีอายุระหว่าง 11-12 ปี ซึ่งมีการกระจายอายุพอ ๆ กัน ได้รับเงินอยู่ในช่วง 31-40 บาทต่อวันสูงสุด (ร้อยละ 31) รองลงมาคือ ได้รับมากกว่า 50 บาทต่อวัน (ร้อยละ 26.1) ส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2-3 คน (ร้อยละ 69.6) รองลงมาคือ เป็นบุตรคนเดียว (ร้อยละ 23.2) ด้านการพักอาศัยกว่าครึ่งพบว่าอาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 55.6) รองลงมาคืออาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา (ร้อยละ 22.5) ส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 59.2) หนึ่งในสามบิดามารดาหย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ (ร้อยละ 36.6) พ่อแม่/ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 56.9) รองลงมาคืออาชีพค้าขาย (ร้อยละ 19.9) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ($n = 306$)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	183	59.8
ชาย	123	40.2

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
10	2	0.7
11	148	48.3
12	149	48.7
13	6	2.0
14	1	0.3
Min-Max = 10-14, $M(SD) = 11.53(0.56)$		
ค่าใช้จ่ายของนักเรียน (บาท/ วัน)		
10-20	27	8.8
21-30	41	13.4
31-40	95	31.1
41-50	63	20.6
> 50	80	26.1
Min-Max = 10-120, $M(SD) = 47.24(19.31)$		
จำนวนพี่น้อง (รวมตัวนักเรียน)		
1	71	23.2
2-3	213	69.6
> 3	22	7.2
Min-Max = 1-6, $M(SD) = 2.14(0.89)$		
ผู้ที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย		
บิดามารดา	170	55.6
บิดาหรือมารดา	69	22.5
ปู่ ย่า หรือ ตา ยาย	48	15.7
ญาติ (ลุง ป้า น้า อา)	19	6.2

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	181	59.2
หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่	112	36.6
บิดา หรือมารดาเสียชีวิต	13	4.2
อาชีพหลักของผู้ปกครอง		
รับจ้าง	174	56.9
ค้าขาย	61	19.9
เกษตรกร	51	16.7
รับราชการ	12	3.9
แม่บ้าน	8	2.6

ส่วนที่ 2 ข้อมูลปัจจัยที่ศึกษา

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศมีคะแนนรวมอยู่ระดับปานกลาง ($M = 6.9, SD = 1.45$) ด้านการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์มีคะแนนเฉลี่ยรวมค่อนข้างสูง ($M = 15.41, SD = 2.64$) การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยรวมปานกลาง ($M = 12.82, SD = 2.44$) ส่วนความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง และการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองมีคะแนนเฉลี่ยรวมค่อนข้างสูง ($M = 14.82, SD = 4.91$ และ $M = 14.61, SD = 1.94$ ตามลำดับ) และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์มีคะแนนค่อนข้างไปทางสูง ($M = 11.96, SD = 3.45$)

ตารางที่ 3 ช่วงของระดับคะแนน คะแนนต่ำสุดและสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่ศึกษา

ปัจจัยที่ศึกษา	ช่วงคะแนน	Min	Max	M	SD
1. การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ	5-15	5	12	6.9	1.45
2. การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรรภ์	6-18	6	18	15.41	2.64
3. การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน	8-24	8	24	12.82	2.44
4. ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง	6-24	6	24	14.82	4.91
5. การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	6-18	9	18	14.61	1.97
6. การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	5-15	5	15	11.96	3.45

เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัยที่ศึกษาเป็นรายข้อ ด้านการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศพบว่า สื่อประเภทที่เข้าถึงได้บ่อยที่สุดลำดับแรก คือ รายการโฆษณาสินค้า (ร้อยละ 7.2) รองลงมาคือ ภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ วิดีโอ/ ซีดี ที่มีภาพ/ ฉากโป๊ หรือเปลือย (ร้อยละ 3.6) และการเล่นอินเทอร์เน็ต เพื่อดูภาพโป๊ร้อยละ 2.3 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวน และร้อยละของการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ ($n = 306$)

การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ	บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคย	
	n	%	n	%	n	%
1. ดูรายการโฆษณาสินค้าต่าง ๆ	22	7.2	190	62.1	94	30.7
2. ภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ วิดีโอ/ ซีดี ที่มีภาพ/ ฉากโป๊ หรือเปลือย	11	3.6	118	38.6	117	57.8
3. เล่นอินเทอร์เน็ต เพื่อคุย/ ปรึกษาเรื่องเพศกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ต หรือ โทรศัพท์มือถือ	7	2.3	53	17.3	246	80.4

ตารางที่ 4 (ต่อ)

การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ	บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคย	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
4. ดู หรืออ่านหนังสือการ์ตูนที่มีภาพโป๊ หรือเปลือย	4	1.4	95	31	207	67.6
5. เล่นอินเทอร์เน็ต เพื่อดูภาพโป๊	0	0	38	12.4	268	87.6

ด้านการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับประเด็นการรับรู้ที่ว่า โรคเอดส์เป็นโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตได้มากที่สุด และการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เสียอนาคต ไม่สามารถเรียนต่อได้ (ร้อยละ 74.2, 71.9 ตามลำดับ) ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ (*n* = 306)

การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์	เห็นด้วยมาก		เห็นด้วยปานกลาง		ไม่เห็นด้วย	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. โรคเอดส์เป็นโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตได้	227	74.2	65	21.2	14	4.6
2. การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เสียอนาคต ไม่สามารถเรียนต่อได้	220	71.9	48	15.7	38	12.4
3. โรคเอดส์ เมื่อเป็นแล้วทำให้เกิดความทุกข์ทรมาน ทั้งต่อผู้ป่วยเองและครอบครัว	196	64.1	90	29.4	20	6.5
4. การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เกิดความขัดแย้ง ภายในครอบครัว ของนักเรียน	196	64.1	86	28.1	24	7.8
5. การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้ผู้ปกครอง ญาติพี่น้องเกิดความอับอาย	188	61.4	86	28.1	32	10.5
6. โรคเอดส์เป็นโรคร้ายแรง เมื่อเป็นแล้วไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้	170	55.6	113	36.9	23	7.5

ด้านการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีเพื่อนบางคนมีการดูหนัง/ ซีดี/ ดีวีดี/ หน้าแผ่น/ หนังสือโป๊/ คลิปโป๊ (ร้อยละ 71.9) และมีการถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 59.2) ในขณะที่เกือบหนึ่งในสามที่รับรู้ว่ามีเพื่อนส่วนใหญ่มีแฟน (ร้อยละ 30.4) ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ($n = 306$)

การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน	ส่วนใหญ่		บางคน		ไม่มี	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. เพื่อนมีแฟน	93	30.4	196	64.1	17	5.6
2. เพื่อนมีการถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ	35	11.4	181	59.2	90	29.4
3. เพื่อนมีการดูหนัง/ ซีดี/ ดีวีดี/ หน้าแผ่น/ หนังสือโป๊/ คลิปโป๊	23	7.5	220	71.9	63	20.6
4. เพื่อนชอบเที่ยวกลางคืน	13	4.2	132	43.1	161	52.6
5. เพื่อนที่มีแฟน ชอบใช้เวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสองเป็นประจำ	13	4.2	119	38.9	174	56.9
6. เพื่อนมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/ สูบบุหรี่/ ใช้สารเสพติด	10	3.3	94	30.7	202	66
7. เพื่อน ขวนนักเรียนดูหนัง/ ซีดี/ ดีวีดี/ หน้าแผ่น/ หนังสือโป๊/ คลิปโป๊	3	1	101	33	202	66
8. เพื่อนชวนออกไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ	2	0.7	48	15.6	256	83.7

ด้านความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง พบว่ากลุ่มตัวอย่างกว่าหนึ่งในสามที่ตอบว่าไม่สะดวกใจที่จะพูดคุยกับผู้ปกครองเลย คือเรื่องประสบการณ์ทางเพศ และการใช้ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 38.2, 36.9 ตามลำดับ) สำหรับประเด็นที่สะดวกใจที่จะพูดคุยมากที่สุดกับผู้ปกครอง คือการป้องกันการตั้งครรภ์ และ โรคเอดส์ (ร้อยละ 31.4 และ 34.0) ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละของความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง ($n = 306$)

ประเด็นในการสื่อสาร	สะดวกใจมาก		ค่อนข้างสะดวกใจ		ค่อนข้างไม่สะดวกใจ		ไม่สะดวกใจ	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. โรคเอดส์	104	34	77	25.2	63	20.6	62	20.2
2. การป้องกันการตั้งครรภ์	96	31.4	92	30	58	19	60	19.6
3. การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เช่น การมีหน้าอก การมีประจำเดือน (สำหรับเพศหญิง) และการฝันเปียก มีเสียงแตก (สำหรับเพศชาย)	77	25.2	109	35.6	83	27.1	37	12.1
4. การวางตัว หรือคบเพื่อนต่างเพศ	56	18.3	82	26.8	89	29.1	78	25.8
5. ประสบการณ์ทางเพศ เช่น ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร	51	16.7	65	21.2	73	23.9	117	38.2
6. การใช้ถุงยางอนามัย	37	12.1	64	20.9	92	30.1	113	36.9

ด้านการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ปล่อยให้ไปค้างคืนบ้านเพื่อน (ร้อยละ 64.1) และมีการกำกับติดตาม เกี่ยวกับการออกจากบ้านไปที่อื่น การรายงานกิจกรรมที่ทำนอกบ้าน และการกลับบ้านผิดเวลา (ร้อยละ 69, 65, 52 ตามลำดับ) เป็นที่น่าสังเกตว่าบางครั้งกลุ่มตัวอย่างถูกปล่อยให้อยู่บ้านตามลำพังกว่าครึ่ง (ร้อยละ 54.6) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวน และร้อยละของการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง ($n = 306$)

การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	ทุกครั้ง		บางครั้ง		ไม่	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. ขออนุญาตผู้ปกครองเมื่อออกจากบ้าน	211	69	88	28.8	7	2.3
2. แจ้งให้ผู้ปกครองรู้เสมอว่านักเรียนไปไหน และทำอะไร	199	65	100	32.7	7	2.3

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	ทุกครั้ง		บางครั้ง		ไม่	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
3. แจ้งให้ผู้ปกครองทราบล่วงหน้าเมื่อกลับบ้าน ช้า/ ผิดเวลา	159	52	131	42.8	16	5.2
4. ผู้ปกครองมีการกำหนดเวลากลับบ้าน เวลา เข้านอน เวลาดูโทรทัศน์ เวลาเล่นอินเทอร์เน็ต หรือเวลาเล่นเกม	100	32.7	154	50.3	52	17
5. ผู้ปกครองปล่อยให้ให้นักเรียนอยู่บ้านตามลำพัง	54	17.6	167	54.6	85	27.8
6. ผู้ปกครองของนักเรียนอนุญาตให้ไปนอนค้าง ที่บ้านเพื่อนได้	15	4.9	95	31	196	64.1

ด้านการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ตอบว่ามีความมั่นใจที่จะปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ด้านที่มั่นใจมากที่สุด คือ การปฏิเสธการชวนไปมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 69.3) และปฏิเสธเพื่อนได้ เมื่อเพื่อนชวนดู คลิปวีดีโอลามก หนังสือการ์ตูนโป๊ (ร้อยละ 66.8) ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละของการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ (*n* = 306)

การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่ นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	มั่นใจมาก		มั่นใจปานกลาง		ไม่มั่นใจ	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. ปฏิเสธได้อย่างชัดเจน และหนักแน่น ด้วยคำว่า “ไม่” เมื่อถูกชักชวนไปมีเพศสัมพันธ์	212	69.3	40	13.1	54	17.6
2. ปฏิเสธเพื่อนได้ เมื่อเพื่อนชวนดู คลิปวีดีโอลามก หนังสือการ์ตูนโป๊	186	66.8	54	17.6	66	21.6

ตารางที่ 9 (ต่อ)

การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	มั่นใจมาก		มั่นใจปานกลาง		ไม่มั่นใจ	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
3. ปฏิเสธการชักชวน ให้เข้าไปสู่สถานการณ์เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ทั้งจากผู้ที่รู้จักคุ้นเคย และผู้ที่ไม่รู้จัก เช่น ไปบ้านเพื่อนต่างเพศขณะผู้ปกครองไม่อยู่ พาเพื่อนต่างเพศเข้าบ้าน หรือชวนไปเที่ยวกลางคืน	189	61.8	51	16.7	66	21.6
4. ไม่อยู่ด้วยกันสองต่อสองกับเพศตรงข้ามในที่ลับตาคน	185	60.5	43	14.1	78	25.5
5. ไม่ยอมให้เพศตรงข้าม (แฟน) ถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขน โอบกอดหรือจูบในที่ลับตาคน	156	51	88	28.8	62	20.3

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมทางเพศ

จากตาราง 10 พฤติกรรมทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 4.5 ซึ่งเพศชายมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าเพศหญิง (เพศชาย ร้อยละ 10.6, เพศหญิง ร้อยละ 0.5) โดยพฤติกรรมเสี่ยงที่พบถึงหนึ่งในสามของพฤติกรรมทางเพศในเพศชาย คือ การมีพฤติกรรมอยู่ใกล้ชิดกับเพื่อนสนิทต่างเพศ (ร้อยละ 37.4) และในเพศหญิง คือ การแต่งกายที่โป้และล่อแหลม (ร้อยละ 36.1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายข้อของพฤติกรรมทางเพศ พบว่า เพศชาย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.22 ($SD = 0.43$) เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.16 ($SD = 0.33$) ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 10 จำนวน และร้อยละของพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ($n = 306$)

พฤติกรรมทางเพศ	ชาย ($n = 183$)						หญิง ($n = 123$)						รวม ($n = 306$)					
	บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคย		บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคย		บ่อยครั้ง		บางครั้ง		ไม่เคย	
	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%	<i>n</i>	%
1. อยู่ใกล้ชิดกับแฟน (เพื่อนสนิทต่างเพศ)	5	4.1	46	37.4	72	58.5	2	1.1	53	29	128	69.9	7	2.3	99	32.4	200	65.4
2. การเดินทำร้ายวน	4	3.3	26	21.1	93	75.6	1	0.5	17	9.3	165	90.2	5	1.6	43	14.1	258	84.3
3. การจับมือถือแขน การกอดหรือหอมกับเพื่อนต่างเพศ	2	1.6	22	17.9	99	80.5	2	1.1	26	14.2	155	84.7	4	1.3	48	15.7	254	83
4. ดื่มเหล้า เบียร์ เพื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ	0	0	22	17.9	101	82.1	2	1.1	16	8.7	165	90.2	2	0.7	38	12.4	266	86.9
5. การแต่งกาย นุ่งสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกะอก แต่งตัวไปล้อแหลม ๆ	4	3.3	17	13.8	102	82.9	3	1.6	66	36.1	114	62.3	7	2.3	83	27.1	216	70.6
6. การหาประสบการณ์ทางเพศ (เช่น การมีเพศสัมพันธ์โดยสมัครใจ)	1	0.8	12	9.8	110	89.4	0	0	1	0.5	182	99.5	1	0.3	13	4.2	292	95.4
7. ไปเที่ยวค้างคืนกับแฟน	0	0	11	8.9	112	91.1	0	0	6	3.3	177	96.7	0	0	17	5.6	289	94.4

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน
 ประถมศึกษาตอนปลาย ($n = 306$)

พฤติกรรม	ชาย		หญิง		รวม	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
1. อยู่ใกล้ชิดกับแฟน (เพื่อนสนิทต่างเพศ)	1.46	0.58	1.31	0.49	1.37	0.53
2. การเดินทำยั่วชวน	1.28	0.52	1.10	0.32	1.17	0.42
3. การจับมือถือแขน การกอดหรือหอม กับเพื่อนต่างเพศ	1.21	0.45	1.16	0.40	1.18	0.42
4. ดื่มเหล้า เบียร์ เพื่อกระตุ้นความรู้สึก ทางเพศ	1.18	0.38	1.11	0.35	1.14	0.36
5. การแต่งกาย นุ่งสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกาะอก แต่งตัวโป๊ต่อแหลม ๆ	1.20	0.48	1.39	0.52	1.32	0.51
6. การหาประสบการณ์ทางเพศ (เช่น การ มีเพศสัมพันธ์โดยสมัครใจ)	1.11	0.34	1.01	0.07	1.05	0.23
7. ไปเที่ยวค้างคืนกับแฟน	1.09	0.29	1.03	0.18	1.06	0.23
รวม	1.22	0.43	1.16	0.33	1.18	0.39

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายโดยใช้สถิติ Multiple regressions analysis ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของสมการถดถอยเกี่ยวกับ การแจกแจงของตัวแปรต้นและตัวแปรตามมีการแจกแจงแบบปกติ ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามเป็นอิสระต่อกัน ไม่มี Autocorrelation (Durbin-Watson เท่ากับ 1.999) ไม่มี Multicollinearity (Tolerance อยู่ระหว่าง .803-.995) และไม่มี Outliers (แสดงในตารางที่ 13-16 ภาคผนวก จ)

การวิเคราะห์ถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression) เนื่องจากสามารถควบคุมความสำคัญของตัวแปรให้สอดคล้องตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมได้ เพื่อทดสอบแนวคิดและหาตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผลการทดสอบดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ควบคุมตัวแปร คือ เพศ เข้าสมการถดถอยแบบเชิงชั้น ก่อนเป็นลำดับแรกเพื่อควบคุมความแปรปรวนของเพศที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกันระหว่างชายและหญิง ผลที่ได้คือ เพศสามารถทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 1.4 ($R^2 = .014$)

ขั้นที่ 2 นำตัวแปรทำนายด้านปัจจัย Information เข้าสมการถดถอยแบบเชิงชั้น คือ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 16.3 ($R^2 = .163$)

ขั้นที่ 3 เมื่อเพิ่มตัวแปรทำนายด้าน Motivation คือ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครร์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และความสนใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 29.4 ($R^2 = .294$)

ขั้นที่ 4 เพิ่มตัวแปรด้าน Behavior skill เข้าสมการทำนาย คือ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้ร้อยละ 30.6 ($R^2 = .306$)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน ดังตารางที่ 11 พบว่า ตัวแปรทำนายที่สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 4 ตัวแปร ซึ่งตัวแปรที่มีน้ำหนักในการทำนายสูงสุด คือ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ .328 รองลงมา คือ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ .242 และการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ และการตั้งครร์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ -.157 ตัวแปรทำนายที่มีน้ำหนักในการทำนายน้อยสุด คือ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (β) เท่ากับ -.120

ตารางที่ 12 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรที่พยากรณ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ($n = 306$)

ตัวพยากรณ์	Step 1			Step 2			Step 3			Step 4		
	B	SE (B)	β	B	SE (B)	β	B	SE (B)	β	B	SE (B)	β
เพศ	.408	.194	.120*	.317	.180	.093	.233	.177	.068	.223	.176	.065
การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ				.446	.061	.386***	.293	.062	.254***	.279	.062	.242***
การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรถ์							-.116	.032	-.183***	-.099	.033	-.157**
การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน							.227	.037	.331***	.225	.036	.328***
การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง							-.079	.044	-.093	-.073	.044	-.087
ความสนใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง							.022	.018	.065	.032	.018	.094
การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์										-.058	.025	-.120*
R^2		.014			.163			.294			.306	
Adj R^2		.011			.157			.279			.289	
R^2 change		.014			.149			.131			.012	
F change		4.416*			53.798***			13.819***			5.242*	

* $p < .05$; ** $p < .01$; *** $p < .001$

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive correlation study) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 306 คน โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information-motivation behavioral skills model) เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษานี้

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างตอบด้วยตัวเอง ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคล การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .70, .83, .72, .74, .70, .85 และ .72 ตามลำดับ

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสมการถดถอยแบบเชิงชั้น (Hierarchical regression analysis) เพื่อวิเคราะห์หาปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 59.8 นักเรียนชายร้อยละ 40.2 มีอายุระหว่าง 11-12 ปี ซึ่งการกระจายอายุพอ ๆ กัน ได้รับเงินอยู่ในช่วง 31-40 บาทต่อวันสูงที่สุด (ร้อยละ 31.0) ส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2-3 คน (ร้อยละ 69.6) ด้านการพักอาศัยพบว่า กว่าครึ่งอาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 55.6) และบิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 59.2) และหนึ่งในสามบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ (ร้อยละ 36.6) พ่อแม่/ ผู้ปกครองกว่าครึ่งประกอบอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 56.9)

2. พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายพบว่า โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 4.5 และพบว่า เพศชายมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่าเพศหญิง (ร้อยละ 10.6 และ 0.5 ตามลำดับ)

3. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม พบว่า ปัจจัยที่มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยสูงสุด คือ

การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ($\beta = .328$) รองลงมาคือ การเข้าถึงสื่อที่ช่วย
 ความรู้สึกทางเพศ ($\beta = .242$) การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ($\beta = -.157$)
 การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.120$) ทั้ง 4 ตัวแปร
 ร่วมอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 30.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .05 ($R^2 = .306$, $R^2_{adj} = .289$, $F_{change} = 5.242$; $p < .05$)

อภิปรายผลการวิจัย

1. พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยภาพรวมนักเรียนมี
 ประสบการณ์ทางเพศร้อยละ 4.5 และพบว่า เพศชายมีประสบการณ์ทางเพศสูงกว่าเพศหญิง ร้อยละ
 34.7 ตอบว่าเคยอยู่ใกล้ชิดกับแฟน แต่งกายโป้ ล้อแหลมทางเพศ ร้อยละ 29.4 อีกทั้งมีการจับมือ
 ถือแขน กอดหอมกับเพื่อนต่างเพศถึงร้อยละ 17 และมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อกระตุ้น
 ความรู้สึกทางเพศถึงร้อยละ 13 สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมาที่ศึกษาในนักเรียนที่มีอายุ
 ใกล้เคียงกัน โดยศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
 จังหวัดจันทบุรี มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ ด้านการหาประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 17.6
 พฤติกรรมกอดจูบกับแฟน/กิ๊กในที่สาธารณะ ร้อยละ 15.5 และเป็นฝ่ายเริ่มต้นกอดจูบก่อน ร้อยละ
 12.1 (นวลพรรณ อิศโร และคณะ, 2559) และในการศึกษาของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมณ์ และคณะ
 (2556) ที่ศึกษาเฉพาะในนักเรียนชายประถมศึกษาพบว่า แนวโน้มคล้ายคลึงกัน คือมีพฤติกรรม
 นั่งใกล้ชิดกับแฟนร้อยละ 76.6 จับมือ ร้อยละ 40.0 หอมแก้ม ร้อยละ 20.0 จูบปาก ร้อยละ 6.7
 และสัมผัสสนอกร่มผ้าใต้ส่วนเอว ร้อยละ 6.7

ผลการศึกษานี้ได้สะท้อนถึงปัญหาพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยเรียนที่เริ่มต้นเร็วขึ้น
 อย่างชัดเจนในทั้งเพศชายและเพศหญิง ส่งผลให้วัยรุ่นตอนต้นมีความเสี่ยงต่อปัญหาการตั้งครรภ์
 ในวัยเรียนตามมา ทั้งนี้สามารถอธิบายได้จากภาวะการเข้าสู่วัยรุ่นของเด็กไทยที่มีแนวโน้มเร็วขึ้น
 จากรายงานของ สำนักอนามัยเจริญพันธ์ กรมอนามัย (2556 ข) ที่พบว่า แนวโน้มของเด็กไทยใน
 การก้าวเข้าสู่วัยรุ่นนั้นเร็วขึ้นชัดเจน โดยเพศชายเริ่มมีพัฒนาการทางเพศตั้งแต่อายุประมาณ 9-10 ปี
 ร่างกายผลิตฮอร์โมนเพศ ทำให้เพศชายเริ่มมีความรู้สึกทางเพศ โดยการฝันเปียก ซึ่งเป็นการหลั่งน้ำ
 อสุจิจะเริ่มเมื่ออายุประมาณ 11 ปี ส่วนเพศหญิงเริ่มมีหน้าอกที่โตขึ้น เริ่มมีประจำเดือน ซึ่งส่วนมาก
 จะมีเมื่ออายุ 12-13 ปี แต่บางคนก็มีเร็วขึ้นตั้งแต่อายุ 10 ปี เด็กผู้หญิงที่มีเต้านมโตขึ้นก่อนอายุ 8 ปี
 ถือว่าเป็นสาวเร็ว และเด็กผู้หญิงที่อ้วนมีแนวโน้มที่จะเป็นสาวเร็วมีประจำเดือนเร็วกว่า จากการที่
 เด็กไทย เข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาวเร็ว จึงมีการเปลี่ยนแปลงร่างกายที่เร็วขึ้น แต่ยังมีพัฒนาการทางด้าน
 ความคิดที่ยังไม่สัมพันธ์กัน จึงอาจส่งผลต่อการแสดงออกด้านพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับ

วัย ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เป็นช่วงที่วัยรุ่นเริ่มให้ความสนใจเพศตรงข้าม และให้ความสำคัญกับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ อารมณ์อ่อนไหวง่าย แปรปรวน จึงไวต่อการกระตุ้นของสิ่งเร้าภายนอก โดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยีที่ล่อแหลมทางเพศต่าง ๆ ที่วัยรุ่นเข้าถึงได้ง่ายทำให้เกิดการเลียนแบบวัยรุ่นตอนต้น ยังไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งที่เห็นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

2. ปัจจัยต่าง ๆ ที่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน ($\beta = .328$) การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ ($\beta = .242$) การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ ($\beta = -.157$) และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ($\beta = -.120$) ทั้ง 4 ตัวแปรร่วมอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมทางเพศได้ร้อยละ 30.6 สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศที่พบว่า ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะด้านพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ถึงร้อยละ 40 (Bazargan et al., 2010; วรวรรณ์ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ, 2556) อำนาจการทำนายพฤติกรรมทางเพศในการศึกษานี้ต่ำกว่าศึกษาที่ผ่านมาอาจเนื่องมาจากลักษณะกลุ่มที่ศึกษาแตกต่างกันในเรื่องช่วงอายุและเพศ และปัจจัยที่เลือกศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาตามแนวคิดแบบแผนการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม (Information-motivation-behavioral skills model [IMB]) ที่กล่าวว่างค์ประกอบพื้นฐานทั้ง 3 องค์ประกอบนั้น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยอธิบายได้ว่าองค์ประกอบด้านข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม มีผลร่วมกันในการทำนายพฤติกรรมทางเพศ ไม่สามารถแยกได้ว่าองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศมากกว่ากัน อธิบายได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสาร (Information) พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมที่จะเกิดขึ้นได้ วัยรุ่นต้องได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริง เป็นประโยชน์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เนื่องจากความรู้ และข่าวสารที่ได้รับนั้นสามารถส่งผลต่อแรงจูงใจ ทักษะพฤติกรรม และการปฏิบัติพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม การรับสื่อ และข้อความต่าง ๆ ที่มีหลากหลายรูปแบบในปัจจุบัน และมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ การคุมกำเนิด และความสัมพันธ์ต่าง ๆ ทั้งที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมล้วนส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเพศของวัยรุ่น ทั้งนี้ยังขาดการได้รับคำแนะนำปรึกษาที่เหมาะสม จะส่งเสริมให้วัยรุ่นมีทัศนคติในการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย และการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการสมรส (องค์การยูนิเซฟประจำประเทศไทย, 2558) ดังนั้นการรู้เท่าทันสื่อและฉลาดในการใช้สื่อช่องทางต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญที่กำหนดพฤติกรรมของวัยรุ่นได้

ผลการวิจัยนี้ พบว่า การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .242, p < .001$) อธิบายได้ว่า

วัยรุ่นที่สามารถเข้าถึงสื่อที่ช่วยได้มากมีแนวโน้มมีพฤติกรรมทางเพศสูง ในปัจจุบันสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โทรศัพท์/ อินเทอร์เน็ต/ หนังสือ/ นิตยสาร รวมทั้งจากโทรศัพท์มือถือ เป็นช่องทางการสื่อสารที่คุ้นเคยในชีวิตของวัยรุ่นเป็นอย่างมากในทุกวันนี้ นอกจากช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ นี้ จะช่วยให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงความรู้หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ได้ง่ายและสะดวกแล้ว ขณะเดียวกันก็เป็นช่องทางของการเข้าถึงข้อมูลที่เป็นความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาขึ้นกับวัยรุ่น เช่นเดียวกัน จะเห็นได้จากผลการศึกษาที่พบว่า ประเภทสื่อที่นักเรียนประถมศึกษาตอนปลายเข้าถึงได้บ่อยที่สุด คือ รายการโฆษณาสินค้า (ร้อยละ 7.2) รองลงมา คือ การดูภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ วีดีโอ/ ซีดี ที่มีภาพ/ จากโป๊ หรือเปลือย (ร้อยละ 3.6) ที่เป็นส่วนกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศขึ้นได้สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาของ วีระชัย สิทธิปิยะสกุล และคณะ (2556) พบว่า ปัจจัยของการ ดูสื่อลามกส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ได้ โดยวัยรุ่นที่ดูสื่อลามกมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้ดูสื่อลามกมากเป็น 3.75 เท่า (95% CI = 3.52-3.99, $p < .05$) การศึกษาของ จูติมา เพชรสัมฤทธิ์ และคณะ (2557) พบว่า การบริโภคสื่อ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\beta = .374$)

2.2 ปัจจัยด้านแรงจูงใจ (Motivation) เป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรม มีความสัมพันธ์กับด้านข้อมูลข่าวสาร และมีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติพฤติกรรม โดยเมื่อบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้น ได้รับแรงจูงใจจากบุคคลที่ใกล้ชิด หรือสังคมที่อาศัยอยู่ บุคคลนั้นย่อมมีแนวโน้มในการเกิดพฤติกรรมนั้นได้ง่ายขึ้น ด้านพฤติกรรมทางเพศ ในการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ เมื่อวัยรุ่นรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ และการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อน จากผลการวิจัยเมื่อเพิ่มปัจจัยด้านแรงจูงใจเข้าไปทำนายพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมทางเพศได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 29.4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($R^2 = .294$, $R^2_{adj} = .279$, $F_{change} = 13.819$; $p < .001$) โดยตัวแปรด้านแรงจูงใจมีอำนาจการทำนายได้ดังนี้

2.2.1 การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายมากที่สุด ($\beta = .328$, $p < .001$) อธิบายได้ว่าวัยรุ่นตอนต้นเป็นช่วงที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงร่างกายอย่างรวดเร็ว พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กรวมกลุ่ม การเข้าใจปัญหาของกันและกัน สามารถร่วมทุกข์ร่วมสุขได้ดีกว่าคนต่างวัย และการมีเพื่อนยังตอบสนองความต้องการส่วนบุคคลได้ เช่น การต้องการเป็นคนสำคัญ การต่อต้านกฎระเบียบ ตามลักษณะธรรมชาติของวัยรุ่น ให้ความสำคัญกับความพอใจของตนเอง และต้องการ

การยอมรับจากกลุ่มเพื่อนและสังคม จึงมีความสนใจและใส่ใจในกลุ่มเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ (สตางค์ ศุภผล, 2556) วัยรุ่นจะใช้เวลากับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ มีกิจกรรมนอกบ้านมากขึ้น เพื่อนจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวัยรุ่นที่มีผลต่อพฤติกรรม ทำให้เกิดพฤติกรรมเหมือน ๆ กันได้ในกลุ่มเพื่อนด้วยกัน ซึ่งในผลการศึกษานี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีเพื่อนส่วนใหญ่มีแฟน (ร้อยละ 30.4) และเพื่อนที่มีแฟนบางคนชอบใช้เวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสองเป็นประจำ (ร้อยละ 38.9) รวมทั้งมีการจับมือถือแขนแตะเนื้อต้องตัวกับเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 59.2) นั่นอาจอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างอาจเลียนแบบพฤติกรรมตามเพื่อน ๆ ของเค้าได้มาก ซึ่งเป็นธรรมชาติของวัยรุ่น สอดคล้องกับการศึกษาของ รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์ (2557) ที่พบว่า การรับรู้การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการมีประสบการณ์ทางเพศ (AOR = 2.51, 95% CI = 1.51-4.17) การศึกษาของ วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และคณะ (2556) ที่พบว่า การชักชวนของเพื่อนให้ดื่มสุรา ($\beta = 1.329$) เพื่อนชวนให้ใช้ยาเสพติด ($\beta = -3.551$) เพื่อนชวนให้อ่านหนังสือไป ($\beta = -1.075$) และดูหนังไป ($\beta = 1.148$) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากกลุ่มเพื่อนสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ในมารดาวัยรุ่นได้สูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ($\beta = .35$) (ญานันท์ ใจอาจหาญ และสุรสิทธิ์ วชิรขจร, 2559)

2.2.2 การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.157, p < .01$) อธิบายได้ว่าเมื่อวัยรุ่นมีการรับรู้ถึงความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ว่ารุนแรงมากขนาดไหน จะส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่น และครอบครัวอย่างไร ก็จะเป็นแรงจูงใจที่จะผลักดันให้วัยรุ่นเกิดการปฏิบัติพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นได้ จากผลการศึกษานี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่ามีโรคเอดส์เป็นโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตได้ ร้อยละ 74.2 สูงกว่าการรับรู้เกี่ยวกับการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เสียอนาคต ไม่สามารถเรียนต่อได้ (ร้อยละ 71.9) แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ามีเพียงร้อยละ 55 ที่คิดว่าโรคเอดส์เป็นโรคร้ายแรง เป็นแล้วไม่มีทางรักษาให้หายขาด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ พบว่าการรับรู้ความรุนแรงของการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ($\beta = .139$) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการคุมกำเนิดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร (นฤมล ทาเทพ และรัตน์ศิริ ทาโต, 2557) และจากการศึกษาของ ฉันทวันย์ งามเสงี่ยม และคณะ (2555) พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ ($r = .092, p < .031$) และสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ได้ ($R^2 = .207, p < .007$)

2.3 ปัจจัยด้านทักษะพฤติกรรม (Behavioral skills) เป็นส่วนสำคัญในการทำให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม การมีทักษะที่จำเป็นในการกระทำพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมและการได้รับความรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมนั้นก็ช่วยส่งเสริมให้บุคคลเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมขึ้น ในการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = -.120, p < .05$) อธิบายได้ว่านักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์มาก พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมตามนั้น จะเห็นได้จากผลการวิจัยที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความมั่นใจที่จะปฏิเสธการชวนไปมีเพศสัมพันธ์ได้ ร้อยละ 69.3 และปฏิเสธเพื่อนได้ เมื่อเพื่อนชวนดู คลิปรีดีโอลามก หนังสือการ์ตูนโป๊ (ร้อยละ 66.8) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กนกพัชร์ ต่ายคะนอง และคณะ (2554) พบว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .407$) และสอดคล้องกับการศึกษาของ นวลพรรณ อิศโร และคณะ (2559) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ ($\beta = .09$) อย่างไรก็ตามในการศึกษานี้พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ มีอิทธิพลค่อนข้างน้อยกว่าปัจจัยที่ศึกษาตัวอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการศึกษานี้กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 4.5 ซึ่งทำให้มีโอกาสพบสถานการณ์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ต่ำ

ปัจจัยอื่น ๆ ที่ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในการศึกษาได้แก่ การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง ซึ่งเป็นปัจจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจด้านบทบาทของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งอาจอธิบายได้จากธรรมชาติของวัยรุ่นตอนต้นเริ่มที่จะเห็นความสำคัญของพ่อแม่ลดลง มักจะเข้ากลุ่มและปรึกษาเพื่อนมากกว่า ประกอบกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.1) อยู่กับพ่อแม่ของตนเอง ทำให้อาจไม่มีความหลากหลายในปัจจัยที่เกี่ยวกับบทบาทของครอบครัว ส่งผลให้ไม่พบอิทธิพลทางสถิติโดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งแตกต่างจากผลการศึกษาของ วรวรรณ์ ทิพย์วาริรมย์ และนันทน์ภัส สารพานิช (2555) ที่พบว่า การกำกับดูแลของพ่อแม่จะช่วยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชาย (มัธยมศึกษาตอนต้น) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) การศึกษาของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ และคณะ (2555) ที่พบว่า การควบคุมกำกับติดตามของบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

และการศึกษาของ สุภารัตน์ บุญเทียม และคณะ (2558) ที่พบว่า อิทธิพลของพลังครอบครัวสามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของวัยรุ่นเพศหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ ($\beta = .065$, $p < .001$) และการศึกษาของ วรวรรณ์ ทิพย์วาริรัมย์ และคณะ (2556) ที่พบว่า การพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศกับพ่อแม่ มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย ($r = .294$) และความไม่สะดวกใจในการพูดคุยเรื่องเพศกับมารดา มีอิทธิพลต่อการมีประสบการณ์ทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (AOR = 1.65, 95% CI = 1.00 – 2.74) (รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์, 2557)

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อน การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรรภ์ และการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสามารถนำผลดังกล่าวไปออกแบบการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ/ ภูมิคุ้มกันให้แก่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาท้องไม่พร้อม และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยการใช้นวัตกรรมให้ข้อมูลข่าวสารแรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรมเป็นพื้นฐานในการออกแบบกิจกรรม ได้แก่

1. การเสริมสร้างความรู้ที่ถูกต้องให้แก่นักเรียน ควรดึงช่องทางในการเข้าถึงสื่อต่าง ๆ มาเป็นช่องทางในการให้ความรู้ เพื่อให้เด็กสามารถค้นหา หรือเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยความรู้ที่ค้นหานั้นก็ถูกต้อง เหมาะสม ที่สำคัญต้องให้เด็กรู้เท่าทันการใช้สื่อ รู้จักบริโภคสื่อที่ดี และเหมาะสม จะช่วยส่งเสริมให้เด็กมีองค์ความรู้ในการมีพฤติกรรมทางเพศที่ดีได้ เพราะถ้าใช้สื่อที่ไม่เหมาะสม ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อเด็กเองได้ด้วยเช่นกัน

2. การเสริมสร้างแรงจูงใจ การดึงกลุ่มเพื่อนที่เป็นแบบอย่างที่ดี หรือต้นแบบที่นักเรียนให้ความสนใจ มาเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ และป้องกันการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทั้งนี้ต้องสร้างความตระหนักในตัว ของวัยรุ่นเองก่อนว่าการมีพฤติกรรมเสี่ยงนั้นจะส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นอย่างไร เพื่อให้วัยรุ่นเกิดความคิด แรงจูงใจที่จะไม่ปฏิบัติพฤติกรรมเสี่ยงนั้น ๆ และการใช้ประโยชน์จากเพื่อน ให้มีส่วนร่วมในการดูแลกันและกัน คอยเป็นที่ปรึกษา และการช่วยเหลือเพื่อนด้วยกัน

3. การสร้างภูมิคุ้มกัน หรือทักษะในการป้องกันพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม การที่เด็กมีทักษะในการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น เขาย่อมสามารถเผชิญกับปัญหาได้อย่างเหมาะสม ในการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น ๆ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อตัวของวัยรุ่นเอง หรือส่งผลกระทบต่อ

น้อยที่สุด สามารถเพิ่มภูมิคุ้มกัน ได้จากการสาธิต และสาธิตย้อนกลับ ที่ให้นักเรียนได้ลงปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ตามสถานการณ์เสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจริงกับนักเรียนได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้ นำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหรือออกแบบ โปรแกรมในการส่งเสริมหรือป้องกันความเสี่ยงของพฤติกรรมทางเพศได้ โดยการเน้นความสำคัญตามทฤษฎีในการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ที่จะช่วยให้วัยรุ่นมีภูมิคุ้มกันที่ดีเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นได้

2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาตัวแปรอิทธิพลการยอมรับของเพื่อนเพิ่มขึ้น และมีการวิเคราะห์สถิติขั้นสูงถึงบทบาททั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นตอนต้น ของปัจจัยทั้งสามองค์ประกอบ

บรรณานุกรม

- กนกพัชร์ ต่ายคะนอง, สุพัฒนา คำสอน และนงพิมพ์ นิมิตอานันท์. (2554). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. *วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียนนม*, 17(1), 166-176.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2550). *การสร้างแบบวัดพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของเยาวชนในสังคมไทย*. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต.
- กองสร้างเสริมสุขภาพ สำนักอนามัย. (2556). *เรื่องวุ่น ๆ ของวัยรุ่นในวัยเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัญญา กลายสุข, พรรณภา เงินเต็ง และวรรณรัตน์ มากำเนิด. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดพิษณุโลก. *วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร*.
- จุฬาลักษณ์ บารมี. (2551). *สถิติเพื่อการวิจัยเพื่อสุขภาพและการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS*. ชลบุรี: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ญานันท์ ใจอาจหาญ และสุรสิทธิ์ วชิรขจร. (2559). ปัจจัยจิตสังคมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ในมารดาวัยรุ่น. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 35(1), 99-107.
- จิตติพร อิงคดาวรวงศ์, สุรีย์พร กฤษเจริญ, กัญจน์ พลอินทร์ และญานัน จรุงศักดิ์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา. *สงขลานครินทร์เวชสาร*, 25(6), 511-520.
- จิตติมา เพชรสัมฤทธิ์, ไชยรัตน์ ปราณี และสุพัฒนา หอมบุปผา. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสุขภาพทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครสวรรค์. *วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ*, 4(6), 71-81.
- ณมน ธนินธญากร. (2552). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ณิลาวันย์ งามเสงี่ยม, นิคม มูลเมือง และพรนภา หอมสินธุ์. (2555). *ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดระยอง*, วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน, คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธนิดา ชาติเสนะ, จิตติมา โพธิ์ชัย และสิริสุดา ฐานะปัตโตง. (2555). การพัฒนาการมีส่วนร่วมของเยาวชน ครอบครัว และโรงเรียนในการป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 17(2), 315-324.
- นฤมล ทาทพ และรัตน์ศิริ ทาโต (2557). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมการคุมกำเนิดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพ*, 30(2), 1-11.
- นवलพรรณ อิศโร, ชนัญชิตาคุษฎิ ทูลศิริ และรุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์. (2559). ปัจจัยที่ทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดจันทบุรี. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 24(1), 72-84.
- เนตรนภา พรหมมา, จรรยาพร สุภาพ, กนิษฐา จารุญสวัสดิ์, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์ และสุปรียา ดันสกุล. (2556). ปัจจัยคาดทำนายความตั้งใจมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาชายชั้นปีที่ 1. *วารสารนเรศวรพะเยา*, 6(2), 157-167.
- บรรจง พลไชย. (2554). พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในเขตเมืองนครพนม. *วารสารศูนย์การศึกษาแพทยศาสตร์คลินิกโรงพยาบาลพระปกเกล้า*, 28(4), 230-237.
- บุญใจ ศรีสถิตย์นรากร. (2553). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ยูแอนด์ไอ อินเตอร์ มีเดีย.
- ประไพศรี แสงชลินทร์, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2554). ปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดปทุมธานี. *วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 19(1), 11-22.
- พนม เกตุมาน. (2550). *ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น*. เข้าถึงได้จาก http://www.psychlin.co.th/new_page_56.htm.
- พรนภา หอมสินธุ์. (2558). *แนวคิดและทฤษฎี ผู้การปฏิบัติ: การป้องกันการสูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัยรุ่น*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

- เยาวลักษณ์ แสนทวีสุข และพรณี บัญชรหัตถกิจ. (2554). ผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์
ทฤษฎีความสามารถตนเองร่วมกับการสร้างแรงจูงใจ เพื่อสร้างเสริมพฤติกรรมทางเพศที่
พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแห่งหนึ่ง จังหวัดอุบลราชธานี.
วารสารวิจัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น (ฉบับบัณฑิตศึกษา), 11(4), 67-76.
- รวมพร คงกำเนิด, ศิริอร สินธุ และจิตชนัช ทองคง. (2555). การรับรู้ความรุนแรงและการรับรู้
โอกาสเสี่ยงของการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ ในวัยรุ่นผู้หญิงไทย. *วารสารพยาบาลศาสตร์*,
30(1), 60-69.
- รศวันต์ อาริมิตร, สุภิญญา อินอิ้ว, บุญยี่ มานะบริบูรณ์, ศิริไชย หงส์สงวนศรี และสมจิตร
จารุรัตน์ศิริกุล. (2559). *ตำราเวชศาสตร์วัยรุ่น Textbook of adolescent medicine*.
กรุงเทพฯ: อนุกรรมการสุขภาพวัยรุ่น ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย.
ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2557). การสื่อสารของบุตรสาวกับมารดาเกี่ยวกับ
ความเสี่ยงทางเพศและปัจจัยด้านจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของ
นักเรียนหญิง. *วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา*, 9(2), 33-44.
- วรรณิ เดียวอิสระ, กิ่งกาญจน์ คงสาคร และศิริพร ภาณุวาทีกุล. (2554). ความเชื่อเกี่ยวกับการ
สื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองและวัยรุ่นในครอบครัวไทย. *วารสารสาธารณสุข
มหาวิทยาลัยบูรพา*, 6(2), 48-58.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และนันทน์ภัส สารพานิช. (2555). การพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรม
เสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ตำบลพลายชุมพล อำเภอเมือง จังหวัด
พิษณุโลก. *วารสารการพยาบาลและสุขภาพ*, 6(3), 94-106.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์, สุริภรณ์ สุวรรณ โอสธ และทวิศักดิ์ คำลือ. (2556). ประสิทธิภาพของ
โปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย. *วารสารมหาวิทยาลัย
นเรศวร*, 21(3), 1-14.
- วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์, อภาพร เผ่าวัฒนา และปัญญารัตน์ ลาภวงศ์วัฒนา. (2556). ปัจจัยที่ใช้ทำนาย
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก. *วารสารพยาบาลสาธารณสุข*,
27(1), 31-45.
- วราภรณ์ บุญเชียง, วิลาวัณย์ เตือนราษฎร์, วาภูมิ ฟองแก้ว และพิมพาภรณ์ กลั่นกลิ่น. (2556).
ความรู้เกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น
ตอนต้น. *วารสารสภาการพยาบาล*, 28(1), 124-136.

- วัชรารักษ์ บัทรเจริญ. (2554). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมต้น*.
 วิทยานิพนธ์สาขารณศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลสาขารณสุข,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วัชรารักษ์ บัทรเจริญ, ปาหนัน พิษยัญญู และอาภาพร เผ่าวัฒนา. (2555). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์
 กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสาร
 สาขารณศาสตร*, 42(1), 29-39.
- วิไล คุณคำ. (2552). *ปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น*.
 วิทยานิพนธ์สาขารณศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสร้างเสริมสุขภาพ,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- วิระชัย สิทธิปิยะสกุล, พิษานัน หนูวงษ์, รัชนิ ลักขิตานนท์ และเบญจจา ยมสาร. (2556). ตำรวจ
 ความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย. *วารสารวิชาการ
 สาขารณสุข*, 22(6), 979-987.
- ศรีพรรณย์ ถาวรรัตน์, ปัญญารัตน์ ลาภวงศ์วัฒนา และณัฐกมล ชาญาธิตพร. (2556). ผลของ
 โปรแกรมการให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างแรงจูงใจ และการพัฒนาทักษะต่อพฤติกรรม
 สุขภาพทางเพศของนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารพยาบาลสาขารณสุข*, 27(2),
 14-26.
- ศรีเพ็ญ ดันดิเวสส, ทรงยศ พิลาสันต์, อินทิรา ยมาภัย, ยศ ตีระวัฒนานนท์, ชลัญชร โยธาสมุทร,
 อภิญญา มัดเดช และณัฐจรัส เองมหัสสกุล. (2556). *สถานการณ์การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นใน
 ประเทศไทย 2556 (ADOLESCENT PREGNANCY IN THAILAND 2013)*. นนทบุรี:
 โครงการประเมินเทคโนโลยีและนโยบายด้านสุขภาพ.
- ศศินันท์ พันธุ์สุวรรณ, กนกพิชญ์ วงศ์ใหญ่ และปาณิสรา หลีค้วน. (2556). ผลของการพัฒนาทักษะ
 การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะแห่งตนและพฤติกรรมเสี่ยงทาง
 เพศของสตรีวัยรุ่น. *พยาบาลสาร*, 40(4), 68-79.
- สตางค์ สุกผล. (2556). เพศศึกษากับวัยรุ่นยุคใหม่. *วารสารระบบบริการปฐมภูมิและเวชศาสตร์
 ครอบครัว*, 4(2), 70-74.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1. (2559). *ข้อมูลนักเรียน ประจำปีการศึกษา
 2559*. เข้าถึงได้จาก http://www.chan1.go.th/web_th/
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2. (2559). *ข้อมูลนักเรียน ประจำปีการศึกษา
 2559*. เข้าถึงได้จาก <http://chan2.obec.go.th/>

- สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2557). รายงานสถานการณ์การคลอดบุตรของวัยรุ่นไทยปี 2556. เข้าถึงได้จาก http://www.m-society.go.th/article_attach/12278/17121.pdf
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค. (2556). ผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มนักเรียน ประเทศไทย พ.ศ. 2555. เข้าถึงได้จาก http://www.gfaidsboe.com/.../book/2555/BSS_STUDENT_55_28022013.pdf
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค. (2557). รายงานการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อ HIV ประเทศไทย พ.ศ. 2556. เข้าถึงได้จาก http://www.gfaidsboe.com/Downloads/book/2557/Final_hiv_student_2556.pdf
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค. (2558 ก). สถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ในประเทศไทย ณ. วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2557. เข้าถึงได้จาก http://www.boe.moph.go.th/files/report/20141128_61345755.pdf
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค. (2558 ข). จัปตาโรคและภัยสุขภาพ. เข้าถึงได้จาก http://www.boe.moph.go.th/files/news/20150211_51884428.pdf
- สำนักกระบวนวิชา กรมควบคุมโรค. (2558 ค). รายงานการเฝ้าระวังโรค ประจำปี 2557. เข้าถึงได้จาก <http://www.boe.moph.go.th/Annual/AESR2014/index.php>
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย. (2556 ก). สถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน. เข้าถึงได้จาก <http://rh.anamai.moph.go.th/home.html>.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย. (2556 ข). คู่มือพ่อแม่/ผู้ปกครอง การป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย. (2557). การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น: นโยบาย แนวทางการดำเนินงาน และติดตามประเมินผล (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุดารัตน์ บุญเทียม, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ และพรนภา หอมสินธุ์. (2558). ปัจจัยที่ทำนายเกี่ยวกับต้นทุนชีวิตต่อพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ในวัยรุ่นตอนต้นจังหวัดชลบุรี. วารสารการพยาบาลและการศึกษา, 8(1), 72-84.
- องค์การยูนิเซฟประเทศไทย. (2558). รายงานสังเคราะห์การวิเคราะห์สถานการณ์การตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: องค์การยูนิเซฟประเทศไทย.
- อาภรณ์ ดีนาน. (2551). แนวคิด & วิธีการส่งเสริมสุขภาพวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ไสเลนกรุ๊ป.

- อภาพร เผ่าวัฒนา. (2552). *การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น: การมีส่วนร่วมของครอบครัว โรงเรียน และชุมชน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Bazargan, M., Stein, J. A., Bazargan-Hejazi, S., & Hindman, D. W. (2010). Using the information-motivation-behavioral skills model to predict sexual behavior among underserved minority youth. *Journal of School Health, 80*(6), 287-295.
- Dehne, K. L., & Riedner, G. (2001). Adolescence-a dynamic concept. *Reproductive Health Matters, 9*(17), 11-15.
- Diclemente, R. J., Santelli, J. S., & Crosby, R. A. (2009). *Adolescent health understanding and preventing risk behaviors*. San Francisco: Jossey-Bass Wiley.
- Fisher, W. A., Fisher, J. D., & Harman, J. (2003). The information-motivation-behavioral skills Model: A general social psychological approach to understanding and promoting health behavior. In J. Suls & K. A. Wallston (Eds.), *Social psychological foundations of health and illness*. (pp. 82-106). Malden, MA: Blackwell.
- Fisher, J. D., & Fisher, W. A. (2000). Theoretical approaches to individual level change in HIV risk behavior. In J. Peterson, & R. DiClemente (Eds.), *Handbook of HIV prevention*. (pp. 3-55). New York: Plenum.
- Fisher, J. D., Fisher, W. A., Misovich, S. J., Kimble, D. L., & Malloy, T. E. (1996). Changing AIDS risk behavior: Effects of an intervention emphasizing AIDS risk reduction information, motivation, and behavioral skills in a college student population. *Health Psychol, 15*(2), 114-123.
- Fisher, J. D., Fisher, W. A., & Shuper, P. A. (2009). The information-motivation-behavioral skills model of HIV preventive behavior. In R. DiClemente, R. Crosby, & M. Kegler (Eds.), *Emerging theories in health promotion practice and research model of HIV preventive behavior* (2nd ed.; pp. 22-63). San Francisco, CA: Jossey Bass.
- Htay, N. N., Maneesriwongul, W., Phuphaibul, R., & Orathai, P. (2013). A causal model of condom use among people living with HIV/ AIDS in Myanmar. *Pacific Rim International Journal of Nursing Research, 17*(3), 234-248.
- Pare, C. P., Caldito, G. C., Ferrer, P. L., De Guzman, G. G., Sinsioco, C. S., & Tan, R. H. (1973). *Sampling design and procedures*. New York: AIDIC.

- Rhucharoenpornpanich, O., Chamrathirong, A., Fongkaew, W., Miller B. A., Cupp, P. K., Roseti, M. J., Byrnes, H. F., Atwood, K., & Chookhare, W. (2012). Parent-teen communication about sex in Urban Thai families. *Journal of Health Communication, 17*(4). 380-396.
- Sawyer, S. M., Afifi, R. A., Bearinger, L. H., Sarab-Jayre, B., Dick, B., Ezeh, A. C., & Patton, G. C. (2012). Adolescence: A foundation for future health. *The Lancet, 379*(9826), 1630-1640.
- Stanley, L., David, W. H., Janelle, K., & Stephen, K. L. (1990). *Adequacy of sample size in health studies*. Chichester: John Wiley & Sons.
- Viner., R. M., Ozer, E. M., Denny, S., Marmal, M., Resnick, M., Fatusi, A., & Currie, C. (2012). Adolescence and the social determinants of health. *The Lancet, 379*(9826), 1641-1652.
- World Health Organization [WHO]. (2015). *Adolescent development*. Retrieved from <http://www.who.int/mediacentre/news/releases/2014/focus-adolescent-health/en>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ และหนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.อภาพร เผ่าวัฒนา	อาจารย์ประจำคณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฤดี ปุ๊งบางกะดี	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
3. ดร.พรฤดี นิธิรัตน์	อาจารย์ประจำ
ภาควิชาการพยาบาลอนามัยชุมชน
วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล ชีระรังสิกุล	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
5. รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ เดียวอิสเรศ	อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๕๓๙

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติคำโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวม ข้อมูลเนื่องจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และ ประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขออนุญาตเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของ เครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรีย์ ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๘๓๖

โทรสาร ๐๓๘-๓๙๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๐-๐๑๗๗๘๐๙

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๕๓๗

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๖ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขออนุญาตเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๕๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติคำโครวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลเนื่องจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฤติ ปุ๋งบางกะตี บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และ ประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขออนุญาตเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของ เครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๘๓๖

โทรสาร ๐๓๘-๓๔๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๐-๐๓๗๗๘๐๔

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๕๕๐

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๒ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติคำโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวม ข้อมูลเนื่องจาก ดร.พรฤดี นิธิรัตน์ บุคลากรในสังกัดของท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขออนุญาตเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐๓๘-๑๐๒๘๓๖

โทรสาร ๐๓๘-๓๙๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐๘๐-๐๑๗๗๘๐๕

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. ๒๕๓๖
 ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๐๙๗๒ วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล อีระรังสิกุล

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวม ข้อมูล เนื่องจากท่าน เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขอเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้ตรวจสอบฯ ดังกล่าวด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
 คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ผู้วิจัยโทร ๐๘๐-๐๑๗๗๘๐๙

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. ๒๘๓๖
 ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๐๐๗๒๑ วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณิ์ เดียวอิศเรศ

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวม ข้อมูล เนื่องจากท่าน เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าว คณะฯ จึงขอเชิญเป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้เกียรติเป็นผู้ตรวจสอบฯ ดังกล่าวด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
 คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ผู้วิจัยโทร ๐๘๐-๐๑๗๗๘๐๙

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๑๐๕๘

มหาวิทยาลัยบูรพา คณะพยาบาลศาสตร์
๑๖๙ ถนนสหภาพบางแสน ตำบลแสนสุข
อำเภอนี้อ จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ มิถุนายน ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรีเขต ๑

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๒. รายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน อำนวยความสะดวกให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในปีการศึกษา ๒๕๕๙ ทั้งชาย และหญิง โดยแบ่งดังนี้

๑. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ จำนวน ๓๐ ราย ระหว่างวันที่ ๑ - ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ณ โรงเรียนวัดจันทนาราม (ศรีรองเมืองอุทิศ)
๒. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย ระหว่างวันที่ ๒๗ มิถุนายน - ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ ณ โรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอนี้อเมืองจันทบุรี ได้แก่

๒.๑ โรงเรียนบ้านแก้ว	จำนวน ๙๐ ราย
๒.๒ โรงเรียนวัดไผ่ล้อม	จำนวน ๓๖ ราย
๒.๓ โรงเรียนวัดพลับพลา	จำนวน ๗๐ ราย
๒.๔ โรงเรียนวัดทองทั่ว	จำนวน ๑๙ ราย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๔๕, ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๓๖

โทรสาร ๐ ๓๘๓๙ ๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐ ๘๐ ๐๑๗ ๗๔๐๙

สำเนาเรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง ๕ แห่ง

ที่ ศธ ๖๖๐๗/ ๑๐๕๖

มหาวิทยาลัยบูรพา คณะพยาบาลศาสตร์
๑๖๔ ถนนลงทาดบางแสน ตำบลแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรีเขต ๒

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๔๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน อำนวยความสะดวกให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในปีการศึกษา ๒๕๕๔ ทั้งชาย และหญิง ระหว่างวันที่ ๒๗ มิถุนายน - ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔ ณ โรงเรียนในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรีเขต ๒ จำนวน ๓ แห่ง โดยแบ่งดังนี้

๑ โรงเรียนบ้านมะขาม	จำนวน ๓๘ ราย
๒ โรงเรียนมิตรภาพ ๒๐	จำนวน ๒๑ ราย
๓ โรงเรียนวัดเวฬุวัน	จำนวน ๓๗ ราย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๔๔, ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๓๖

โทรสาร ๐ ๓๘๓๙ ๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐ ๘๐ ๐๑๗ ๗๘๐๔

สำเนาเรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง ๓ แห่ง

ที่ ศธ ๖๒๐๖/ ๐๐๓๒

มหาวิทยาลัยบูรพา คณะพยาบาลศาสตร์
๑๖๙ ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๑

๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลจันทบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาววรรณศิริ ประจันโน รหัสประจำตัว ๕๗๙๒๐๑๘๗ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณี คณะฯ จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน อำนวยความสะดวกให้นิสิตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในปีการศึกษา ๒๕๕๙ ทั้งชาย และหญิง จำนวน ๘๐ ราย ระหว่างวันที่ ๑๑ กรกฎาคม - ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ ณ โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

งานบริการการศึกษา (บัณฑิตศึกษา)

โทรศัพท์ ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๔๕, ๐ ๓๘๑๐ ๒๘๓๖

โทรสาร ๐ ๓๘๓๙ ๓๔๗๖

ผู้วิจัย ๐ ๘๐ ๐๑๗ ๗๘๐๙

ภาคผนวก ข

แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ชื่อหัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายโดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

Factors Influencing Sexual Behaviors among Primary School Students based on the Information-Motivation-Behavioral Skill Model

ชื่อนิสิต นางสาววรรณศิริ ประจันโน

รหัสประจำตัวนิสิต 57920187

หลักสูตร พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (ภาคพิเศษ)

ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยฯ

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยฯ มีมติเห็นชอบ รับรองจริยธรรมการวิจัย รหัส 01 - 04 - 2559

โดยได้พิจารณารายละเอียดการวิจัยเรื่องดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ

1) การเคารพในศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 จำนวนทั้งหมด ไม่เกิน 306 ราย สถานที่เก็บรวบรวม

ข้อมูลคือ โรงเรียนประถมศึกษาในเขตพื้นที่อำเภอเมือง อำเภอขลุง อำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี

2) วิธีการที่เหมาะสมในการได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมโครงการวิจัย

(Informed consent) รวมทั้งการปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3) การดำเนินการวิจัยอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ก่อความเสียหายหรืออันตรายต่อกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา

การรับรองจริยธรรมการวิจัยนี้มีกำหนดระยะเวลาหนึ่งปี นับจากวันที่ออกหนังสือฉบับนี้ ถึงวันที่ 23 พฤษภาคม พ.ศ. 2560

อนึ่ง กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมใดๆ ของการวิจัยนี้ ขณะอยู่ในช่วงระยะเวลาให้การรับรองจริยธรรมการวิจัย ขอให้ผู้วิจัยส่งรายงานการเปลี่ยนแปลงต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยเพื่อขอรับรอง (เพิ่มเติม) ก่อนดำเนินการวิจัยด้วย

วันที่ให้การรับรอง 23 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2559

ลงนาม

(รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา วัชรสินธุ์)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก ค

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยและเอกสารชี้แจง

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย สำหรับนักเรียนและผู้ปกครอง

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึง
วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียดและมีความเข้าใจ
ดีแล้ว ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมใน
โครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อข้าพเจ้า

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบัง ซ่อนเร้นจน
ข้าพเจ้าพอใจ ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าจะถูกเก็บเป็นความลับและจะเปิดเผยในภาพรวมที่เป็นการ
สรุปผลการวิจัย

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามใน ใบยินยอม
นี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม.....ผู้ยินยอม

(.....)

ลงนาม.....พยาน

(.....)

ลงนาม.....ผู้ช่วยวิจัย

(.....)

ลงนาม.....ผู้ช่วยวิจัย

(.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย

(...นางสาววรรณศิริ ประจันโน...)

ผู้ปกครองให้การรับรองเพื่อเข้าร่วมการวิจัย

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว.....เป็นผู้ปกครองของ
 เด็กชาย/เด็กหญิง.....ได้อ่านข้อความข้างต้นแล้วและ มีความเข้าใจ
 ดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมเพื่ออนุญาตให้ (.....) เข้าร่วม
 การวิจัย

ลงนาม.....ผู้ปกครอง/ผู้แทน โดยชอบธรรม
 (.....)

ลงนาม.....พยาน
 (.....)

ลงนาม.....ผู้วิจัย
 (...นางสาววรรณศิริ ประจันโน..)

เอกสารชี้แจง (สำหรับนักเรียน)

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

รหัสจริยธรรมการวิจัย 01-04-2559

ชื่อผู้วิจัย นางสาววรรณศิริ ประจันโน

การวิจัยครั้งนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ซึ่งนักเรียนได้รับเชิญให้เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากนักเรียนเป็นผู้มีคุณสมบัติตรงกับการศึกษาครั้งนี้ คือ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในระบบการศึกษาของรัฐบาล ปีการศึกษา 2559 สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่การศึกษา จังหวัดจันทบุรี ในการศึกษาครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสิ้น จำนวน 306 คน และเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมิถุนายน ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. 2559

เมื่อนักเรียนเข้าร่วมการวิจัยแล้ว สิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติ คือ ร่วมฟังคำชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และรูปแบบการเก็บข้อมูลจากผู้วิจัย หากนักเรียนยินดีเข้าร่วมงานวิจัยจึงให้ลงนามในแบบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล และต้องตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลพฤติกรรมทางเพศ เช่น การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง การรับรู้ความรู้แรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง เป็นต้น จำนวน 1 ชุด ให้เวลาในการตอบแบบสอบถาม ประมาณ 15 - 20 นาที

ประโยชน์ที่จะได้รับคือ ข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่นในระดับประถมศึกษา รวมทั้ง

การป้องกันการเกิดปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น การทำแท้ง รวมทั้งป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นต่อไป

การเข้าร่วมการวิจัยของท่านครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ ในระหว่างการเข้าร่วมการวิจัย ท่านสามารถถอนตัวออกจากการเข้าร่วมวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบและจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่ท่านตอบเป็นความลับโดยไม่ต้องใส่ชื่อ – นามสกุลจริง ในแบบสอบถาม และจะเก็บไว้ในซองกระดาษอย่างมิดชิด การนำเสนอผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น และจะทำลายข้อมูลหลังจากจบการศึกษาและผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว

หากท่านมีปัญหาหรือข้อสงสัยประการใด สามารถสอบถามได้โดยตรงจากผู้วิจัย ในวันทำการรวบรวมข้อมูล หรือสามารถติดต่อสอบถามเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลา ที่ นางสาววรรณศิริ ประจันโน หมายเลขโทรศัพท์ 080-017-7809 หรือที่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก หมายเลขโทรศัพท์ 086-896-5950

นางสาววรรณศิริ ประจันโน

ผู้วิจัย

หากท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงนี้ ท่านจะสามารถแจ้งให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมฯ ทราบได้ที่ เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมฯ ฝ่ายวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. 038-102823

ในเอกสารนี้อาจมีข้อความที่ท่านอ่านแล้วยังไม่เข้าใจ โปรดสอบถามผู้วิจัยหรือผู้แทนให้ช่วยอธิบายจนกว่าจะเข้าใจดี ท่านอาจจะขอเอกสารนี้กลับไปที่บ้านเพื่ออ่านและทำความเข้าใจ หรือปรึกษากับญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท แพทย์ประจำตัวของท่าน หรือแพทย์ท่านอื่น เพื่อช่วยในการตัดสินใจเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ได้

การป้องกันการเกิดปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น การทำแท้ง รวมทั้งป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นต่อไป

การเข้าร่วมการวิจัยของเด็กในปกครองของท่านครั้งนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ ในระหว่างการเข้าร่วมการวิจัยเด็กในปกครองของท่านสามารถถอนตัวออกจากการเข้าร่วมวิจัยได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบและจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลต่าง ๆ ที่นักเรียนตอบ เป็นความลับโดยไม่ต้องใส่ชื่อ – นามสกุลจริง ในแบบสอบถาม และจะเก็บไว้ในซองกระดาษอย่างมิดชิด การนำเสนอผลการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น และจะทำลายข้อมูลหลังจากจบการศึกษาและผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว

หากท่านมีปัญหาหรือข้อสงสัยประการใด สามารถสอบถามได้โดยตรงจากผู้วิจัยในวันทำการรวบรวมข้อมูล หรือสามารถติดต่อสอบถามเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้ได้ตลอดเวลาที่ นางสาววรรณศิริ ประจันโน หมายเลขโทรศัพท์ 080-017-7809 หรือที่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก หมายเลขโทรศัพท์ 086-896-5950

นางสาววรรณศิริ ประจันโน

ผู้วิจัย

หากท่านได้รับการปฏิบัติที่ไม่ตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงนี้ ท่านจะสามารถแจ้งให้ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมฯ ทราบได้ที่ เลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมฯ ฝ่ายวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โทร. 038-102823

ในเอกสารนี้อาจมีข้อความที่ท่านอ่านแล้วยังไม่เข้าใจ โปรดสอบถามผู้วิจัยหรือผู้แทนให้ช่วยอธิบายจนกว่าจะเข้าใจดี ท่านอาจจะขอเอกสารนี้กลับไปที่บ้านเพื่ออ่านและทำความเข้าใจ หรือปรึกษาหารือกับญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท แพทย์ประจำตัวของท่าน หรือแพทย์ท่านอื่น เพื่อช่วยในการตัดสินใจเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ได้

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม แบบสอบถามประกอบด้วย 8 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1	แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	7	ข้อ
ส่วนที่ 2	แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ	จำนวน	5	ข้อ
ส่วนที่ 3	แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรรภ์	จำนวน	6	ข้อ
ส่วนที่ 4	แบบสอบถามการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน	จำนวน	8	ข้อ
ส่วนที่ 5	แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง	จำนวน	6	ข้อ
ส่วนที่ 6	แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	จำนวน	6	ข้อ
ส่วนที่ 7	แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์	จำนวน	5	ข้อ
ส่วนที่ 8	แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน	7	ข้อ

รวม 50 ข้อ

ผู้วิจัยขอความร่วมมือให้นักเรียนกรอกแบบสอบถามตามที่แนบมา โดยไม่ต้องระบุชื่อ-นามสกุลในการตอบ และข้อมูลที่ตอบจะเป็นความลับและใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

นางสาววรรณศิริ ประจันโน

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบเลือกตอบและเติมคำ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ หรือเติมคำลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. เพศ ชาย หญิง
2. ปัจจุบันนักเรียนอายุ.....ปี
3. ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับต่อวัน.....บาท
4. มีพี่น้องรวมตัวนักเรียนด้วย จำนวน.....คน นักเรียนเป็นบุตรลำดับที่.....
5. นักเรียนอาศัยอยู่กับ
 - บิดามารดา
 - บิดาหรือมารดา
 - ปู่ย่า หรือ ตายาย
 - ญาติ (ลุง ป้า น้า อา)
 - อื่น ๆ ระบุ.....
6. สถานภาพสมรสของบิดามารดา
 - อยู่ด้วยกัน
 - หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่
 - บิดา หรือมารดาเสียชีวิต
 - บิดามารดาเสียชีวิตทั้งคู่
7. พ่อแม่/ ผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ
 - เกษตรกร (ทำสวน/ เลี้ยงกุ้ง/ ทำนา)
 - รับราชการ (ครู/ พยาบาล/ หมอ/ ตำรวจ/ ทหาร)
 - รับจ้าง
 - ค้าขาย
 - อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อ ที่ช่วยความรู้สึทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ.....ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

บ่อยครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติตามข้อความนั้นเกือบทุกครั้งหรือ เป็นส่วนใหญ่

บางครั้ง หมายถึง นักเรียนปฏิบัติตามข้อความนั้นได้บางครั้ง

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

1. นักเรียนดูรายการโฆษณาสินค้าต่างๆ (เช่น ลูกกลิ้ง น้ำหอม โลชั่น สบู่ โฟมล้างหน้า แชมพู ฯลฯ) ที่แสดงการสัมผัสกอดจูบเนื้อตัวร่างกายระหว่างวัยรุ่นหญิงชาย

.....บ่อยครั้ง

.....บางครั้ง

.....ไม่เคย

2.

3.

4. นักเรียนเล่นอินเทอร์เน็ต เพื่อดูภาพโป๊

.....บ่อยครั้ง

.....บางครั้ง

.....ไม่เคย

5.

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ.....ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

เห็นด้วยมาก

หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก

เห็นด้วยปานกลาง

หมายถึง นักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง

ไม่เห็นด้วย

หมายถึง นักเรียนไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น

1. การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ทำให้เสียอนาคต ไม่สามารถเรียนต่อได้

.....เห็นด้วยมาก

.....เห็นด้วยปานกลาง

.....ไม่เห็นด้วย

2.

3.

4.

5.

6. โรคเอดส์เป็น โรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่มีความรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตได้

.....เห็นด้วยมาก

.....เห็นด้วยปานกลาง

.....ไม่เห็นด้วย

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ.....ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

ส่วนใหญ่

หมายถึง กลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมเสี่ยงตามข้อความนั้นเป็นส่วนใหญ่

บางคน

หมายถึง กลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมเสี่ยงตามข้อความนั้นเป็นบางคน

ไม่มี

หมายถึง ไม่มีกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงตามข้อความนั้น

1. เพื่อนของนักเรียนมีการดูหนัง/ ซีดี/ ดีวีดี/ หนังแผ่น/ หนังสือนโป้/ คลิปโป้

.....เพื่อนส่วนใหญ่

.....เพื่อนบางคน

.....ไม่มีเพื่อนทำเลย

2.

3.

4.

5.

6.

7. เพื่อนของนักเรียนมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์/ สูบบุหรี่/ ใช้สารเสพติด

.....เพื่อนส่วนใหญ่

.....เพื่อนบางคน

.....ไม่มีเพื่อนทำเลย

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ.....ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

	สะดวกใจมาก	หมายถึง	นักเรียนมีความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครองมาก
	ค่อนข้างสะดวกใจ	หมายถึง	นักเรียนค่อนข้างสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง
	ค่อนข้างไม่สะดวกใจ	หมายถึง	นักเรียนค่อนข้างไม่สะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง
	ไม่สะดวกใจเลย	หมายถึง	นักเรียนไม่สะดวกใจเลยในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง

1. นักเรียนสะดวกใจที่จะพูดคุยเรื่องการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เช่น การมีหน้าอก การมีประจำเดือน (สำหรับเพศหญิง) และการฝันเปียก มีเสียงแตก (สำหรับเพศชาย) กับผู้ปกครอง

	สะดวกใจมาก		ค่อนข้างสะดวกใจ
	ค่อนข้างไม่สะดวกใจ		ไม่สะดวกใจเลย

2.

3. นักเรียนสะดวกใจที่จะพูดคุยเรื่องโรคเอดส์ กับผู้ปกครอง

	สะดวกใจมาก		ค่อนข้างสะดวกใจ
	ค่อนข้างไม่สะดวกใจ		ไม่สะดวกใจเลย

4.

5.

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ..... ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

 ทุกครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงหรือทำทุกครั้ง

 บางครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความจริงบางส่วนหรือทำเป็นบางครั้ง

 ไม่ต้องทำ หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความจริงหรือไม่เคยทำ

1. นักเรียนต้องขออนุญาตผู้ปกครองเมื่อออกจากบ้าน

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

2.

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

3. นักเรียนต้องแจ้งให้ผู้ปกครองรู้เสมอว่านักเรียนไปไหนและทำอะไร

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

4.

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

5.

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

6.

ทุกครั้ง บางครั้ง ไม่ต้องทำ

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ..... ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

มั่นใจมาก หมายถึง นักเรียนมั่นใจว่าสามารถปฏิเสธพฤติกรรมนั้นได้มาก

มั่นใจปานกลาง หมายถึง นักเรียนมั่นใจว่าสามารถปฏิเสธพฤติกรรมนั้นได้ปานกลาง

ไม่มั่นใจ หมายถึง นักเรียนไม่มั่นใจว่าสามารถปฏิเสธพฤติกรรมนั้น

1. นักเรียนมั่นใจว่าจะปฏิเสธเพื่อนได้ เมื่อเพื่อนชวนดู คลิปวิดีโอลามก หนังสือการ์ตูนโป๊

.....มั่นใจมาก

.....มั่นใจปานกลาง

.....ไม่มั่นใจ

2.

3. นักเรียนมั่นใจว่าจะไม่ยอมให้เพศตรงข้าม (แฟน) ถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขน โอบกอดหรือจูบ
ในที่ลับตาคน

.....มั่นใจมาก

.....มั่นใจปานกลาง

.....ไม่มั่นใจ

4.

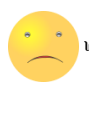
5.

ส่วนที่ 8 แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ..... ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมีเกณฑ์เลือกตอบดังนี้

 บ่อยครั้ง หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมหรือปฏิบัติในเรื่องนั้นเป็นส่วนมาก

 บางครั้ง หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมหรือปฏิบัติในเรื่องนั้นเป็นบางครั้ง

 ไม่เคยเลย หมายถึง นักเรียนไม่เคยมีพฤติกรรมหรือไม่เคยปฏิบัติในเรื่องนั้น หรือไม่มีเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

1. ที่ผ่านมานักเรียนมีพฤติกรรม คี้มเกล้า เบียร์ เพื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ

บ่อยครั้ง บางครั้ง ไม่เคยเลย

2. ที่ผ่านมานักเรียนมีพฤติกรรม การแต่งกาย นุ่งสั้น สายเดี่ยว เอวลอย เกาะอก แต่งตัวโป้
ล่อแหลม สำหรับวัยรุ่นหญิง แต่งกายรัดรูป เอวต่ำ สำหรับวัยรุ่นชาย

บ่อยครั้ง บางครั้ง ไม่เคยเลย

3.
4.
5.
6.
7.

ภาคผนวก จ
การวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 13 ค่า Skewness และ Kurtosis เพื่อทดสอบการกระจายของตัวแปร

		ตัวแปร 1	ตัวแปร 2	ตัวแปร 3	ตัวแปร 4	ตัวแปร 5	ตัวแปร 6	ตัวแปร 7
N	Valid	306	306	306	306	306	306	306
	Missing	0	0	0	0	0	0	0
Mean		6.9020	15.4183	12.8203	14.8170	14.6111	11.9673	8.2843
Median		7.0000	16.0000	13.0000	15.0000	15.0000	13.0000	8.0000
Mode		6.00	18.00	12.00	12.00	16.00	15.00	7.00
Std. Deviation		1.45203	2.64418	2.44354	4.91827	1.97917	3.45162	1.67554
Skewness		.929	-1.350	.506	.165	-.476	-.950	1.762
Std. Error of Skewness		.139	.139	.139	.139	.139	.139	.139
Kurtosis		.706	1.767	.085	-.876	-.223	-.538	3.302
Std. Error of Kurtosis		.278	.278	.278	.278	.278	.278	.278

หมายเหตุ ตัวแปร 1 คือ การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลงทางเพศ

ตัวแปร 3 คือ การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน

ตัวแปร 5 คือ การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง

เพศสัมพันธ์

ตัวแปร 2 คือ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรรภ์

ตัวแปร 4 คือ ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง

ตัวแปร 6 คือ การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมี

ตัวแปร 7 คือ พฤติกรรมทางเพศ

ตารางที่ 14 ค่า Durbin-Watson เพื่อทดสอบ Autocorrelation

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics					Durbin- Watson
					R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change	
1	.120 ^a	.014	.011	1.66623	.014	4.416	1	304	.036	
2	.404 ^b	.163	.157	1.53802	.149	53.798	1	303	.000	
3	.542 ^c	.294	.279	1.42237	.131	13.819	4	299	.000	
4	.553 ^d	.306	.289	1.41239	.012	5.242	1	298	.023	1.999

a. Predictors: (Constant), sexmale

b. Predictors: (Constant), sexmale, SUMmedia

c. Predictors: (Constant), sexmale, SUMmedia, Sum_aidPreg, Sum_control_Re, SUMCommu, Sum_Risk_be

d. Predictors: (Constant), sexmale, SUMmedia, Sum_aidPreg, Sum_control_Re, SUMCommu, Sum_Risk_be, Sum_Reject

e. Dependent Variable: Sum_sexual_be

ตารางที่ 15 ค่า Collinearity Statistics เพื่อทดสอบ Multicollinearity

ตัวแปร	Unstandardized		Standardized	<i>t</i>	Sig.	Collinearity Statistics	
	Coefficients		Coefficients				
	B	Std. Error	Beta			Tolerance	VIF
(Constant)	6.213	.983		6.324	.000		
การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกทางเพศ	.279	.062	.242	4.492	.000	.803	1.245
การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์	-.099	.033	-.157	-3.036	.003	.873	1.145
การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน	.225	.036	.328	6.190	.000	.830	1.205
การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง	-.073	.044	-.087	-1.681	.094	.874	1.144
ความสนใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง	.032	.018	.094	1.764	.079	.818	1.223
การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่ การมีเพศสัมพันธ์	-.058	.025	-.120	-2.290	.023	.844	1.184
การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่ การมีเพศสัมพันธ์	-.058	.025	-.120	-2.290	.023	.844	1.184

ตารางที่ 16 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น ($n = 306$)

ตัวแปรที่	1	2	3	4	5	6	7
1. พฤติกรรมทางเพศ (1)	1.000	.393 ^{***}	-.149 ^{**}	.423 ^{***}	-.002	-.203 ^{***}	-.196 ^{***}
	-	(.000)	(.005)	(.000)	(.486)	(.000)	(.000)
2. การเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึกลทางเพศ (2)	.393 ^{***}	1.000	.047	.385 ^{***}	-.079	-.224 ^{***}	-.129 [*]
	(.000)	-	(.208)	(.000)	(.084)	(.000)	(.012)
3. การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการตั้งครรภ์ (3)	-.149 ^{**}	.047	1.000	.107 [*]	.186 ^{**}	.107 [*]	.265 ^{***}
	(.005)	(.208)	-	(.031)	(.001)	(.031)	(.000)
4. การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อน (4)	.423 ^{***}	.385 ^{***}	.107 [*]	1.000	.084	-.108 [*]	-.022
	(.000)	(.000)	(.031)	-	(.071)	(.030)	(.348)
5. ความสะดวกใจในการสื่อสารเรื่องเพศกับผู้ปกครอง (5)	-.002	-.079	.186 ^{**}	.084	1.000	.242 ^{***}	.305 ^{***}
	(.486)	(.084)	(.001)	(.071)	-	(.000)	(.000)
6. การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง (6)	-.203 ^{***}	-.224 ^{***}	.107 [*]	-.108 [*]	.242 ^{***}	1.000	.162 ^{**}
	(.000)	(.000)	(.031)	(.030)	(.000)	-	(.002)
7. การรับรู้ความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ (7)	-.196 ^{***}	-.129 [*]	.265 ^{***}	-.022	.305 ^{***}	.162 ^{**}	1.000
	(.000)	(.012)	(.000)	(.348)	(.000)	(.002)	-

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$